

© 2020 Jack Muller

Coverfoto's: Cindy Wesselman en Tamara Borst

Coverontwerp: Remco de Hundt en Jack Muller

Drukkerij: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Algemeen voorwoord

Een heuse trilogie van romans, wie had dat gedacht...

Ooit begon het schrijven met de memoires van een rockdrummer, maar inmiddels is deze trilogie al het 9^e boek van Mister Jack.

Toegegeven; veel schrijfwerk was er niet meer aan te doen nu. Het was nu meer een kwestie van alles netjes achter elkaar zetten, nadenken over de cover, wat laatste foutjes eruit halen en te zorgen voor een mooi en eenduidig geheel.

Inmiddels verzorg ik al bijna een decennium de redactie voor Jack, nadat ik hem boos belde omdat ik de vele fouten in de eerste druk van het eerste boek (**Ein Festival der Liebe**) zo'n enorme aanfluiting vond voor dit verder zo ontzettend leuke boek. Ik heb hem mij laten beloven dat hij mij zou contacteren als hij nog eens een boek ging schrijven en een paar maanden later gebeurde dat dan ook.

Vele uren – toen nog doorgebracht in Vogelenzang – van nakijkwerk volgden. Spel- en stijlfouten werden beetgepakt, de soms onsamenhangende zinnen werden in stukken gehakt en daarna weer tot een kloppend en begrijpelijk geheel in elkaar geplakt. Het resultaat – **Spruitjes en andere ongemakken** – was daarmee het eerste boek dat uit deze samenwerking voortkwam en dat beviel ons beiden zo goed, dat we niet meer uit elkaar gingen en steeds beter op elkaar ingespeeld raakten. Intussen hebben we beiden aan een half woord genoeg en gaat het met elk boek steeds gemakkelijker en sneller.

Ik blijf dit ongelooflijk leuk vinden om te doen – dus lieve Jack: blijf alsjeblieft lekker schrijven, maak mooie verhalen en gun mij de eer dit werk voor je te blijven doen.

Dikke kus,

Esther

.....

De tot nu toe verschenen boeken van Mister Jack:

- # Ein Festival der Liebe – 2^e druk
 - # Spruitjes en andere ongemakken
 - # TussenDoortjes
 - # Mister Jack is niet te stoppen
 - # Proza en andere gedachtecronkels
-
- # De Cellodrager
 - # De Flamenco dans
 - # De Bandoneon van de Dood

De Cellodrager

De Cellodrager

Mister Jack

Voor'woord'

“Armando, wil jij het voorwoord schrijven?”

Jack is zo'n vriend die ik niet elke dag zie, maar stiekem al 30 jaar tot mijn beste vrienden mag rekenen. Eentje die ik 100% vertrouw, een vriendschap die geld en andere aardse onzin overstijgt. Jack heeft een handleiding die ik graag lees en waar ik maar al te graag iets van opsteek.

Dat hij heeft besloten zijn gedachtekronkels en herinneringen aan het papier toe te vertrouwen heeft al meerdere malen geleid tot wat spanning in relaties en beëindigde vriendschappen.

Bij het geringste vermoeden dat er weer een boek zit aan te komen neemt de onrust her en der zienderogen toe. Eerlijkheid duurt het langst..... maar soms heel kort. Ha ha ha.

“Voorwoord” vind ik in combinatie met Jack zijn avonturen en levensvisie trouwens wat ongelukkig gekozen. Het leven is namelijk één groot spel, en in Jack zijn wereld één groot voorspel. Jack is nog lang niet klaar, hij is net begonnen.

Daarom, Jack, zou ik graag het voorwoord voor deze gelegenheid omdopen tot “Jack's voorspel”.

Je eigen hoogtepunt creëer je zelf. Dank dat je mij daar zo nu en dan aan herinnert!

Ik ook van jou.

Armando

Hoofdstuk 1

Heden

Het was een aangenaam briesje dat over de plassen het drassige land bereikte, zwoel bijna. Zo'n briesje dat je na een lange, trage vorstperiode vaak had; dat aangaf dat de winter voorbij was. Dat de hal eindelijk uit de grond was vertrokken. Dat, na eindeloze, koude nachten en dagen vol met sneeuw, het nieuwe leven weer tevoorschijn kwam. En het was pas begin januari.

Als er nu ook nog een klein zonnetje vanachter de wolken durfde te komen, zou het zomaar kunnen gebeuren dat er iets wat op een glimlach leek op het weerbarstige, chagrijnige smoelwerk van Peer zou verschijnen. Zo één die uitstraalt: 'ik wil het niet, maar het gebeurt toch', iets tegennatuurlijks bijna.

Vroeger zou hij hier een opgetogen stemming van hebben gekregen, euforisch misschien wel. Alsof je voor het eerst met een mooi meisje de liefde ging bedrijven, ergens stiekem in een hooiberg; toen de spanning van gesnapt worden bijna net zo groot was als de aanblik van het witte, sidderende, naakte vlees dat klaar was om jou te ontvangen. De begeerte, de spanning, het onbekende, de vreemde lucht die door beide lichamen werd uitgewasemd; het deed je verlangen naar een ongekend hoogtepunt, maar mondde uiteindelijk uit in een vroegtijdig orgasme.

Vroeger, toen het leven nog gecompliceerd was en alles gewikt en gewogen moest worden, er nooit geld genoeg was, levend van deurwaarder tot schuldeiser. Toen je nog vrienden zat had die je arm zopen in de kroeg en vriendinnen genoeg om je leeg te zuigen, zodat je geen last van brul zou krijgen.

Het harde, dagelijkse leven van een loonslaaf van de maatschappij. Aan het eind van de maand kreeg je altijd keurig een enveloppe, die vast van uien was gemaakt: zodra je hem open deed moest je onbedaarlijk huilen bij het bekijken van je loonstrookje. Het lachen verging je vanzelf als je de bloedhonden van de bank tevreden had gesteld met dat miserabele beetje geld – en van wat je over hield, net niet genoeg om dood van te gaan, stond je met één druk op de knop weer gewoon op nul. Elke maand opnieuw, dát was pas leven.

Achteraf gezien helemaal zo gek nog niet, zo'n armoedig bestaan. Je wist wat je had en vooral wat je niet had. Je kon nog dromen over betere tijden, een prijs in de Staatsloterij of zo, zodat je eindelijk eens kon doen wat je werkelijk wilde, in plaats van altijd maar met dat stomme geld bezig te moeten zijn.

Och, hoe vaak had Peer wel niet gedroomd van een prijsje in de Staats, elke maand weer opnieuw een lot gekocht bij het zure wijf van de plaatselijke kiosk, die elke keer weer vroeg: "Als je de hoofdprijs wint, neem je me dan mee naar warmere oorden?"

Dit ging gepaard met een vette knipoog en een glimlach waarvan je ballen zich angstig terugtrokken in je buik.

'Tuurlijk,' dacht Peer, 'Ik wil je nu al niet eens naakt zien en als God het wil en ik een prijs win, zijn er vast heel wat meer leeghoofden op de wereld die mee willen naar warme oorden, maar dan wél met een lekker lijf, die niet zo'n rotkop hebben.'

Maar Peer zei niks en rekende zijn volgende illusie af, stopte het droombiljet in zijn binnenzak en met een kort binnensmonds: "Ziens," liet hij het zure wijf ongewis achter in

haar schrale winkeltje. God, wat zou hij graag in dat lelijke porum willen kijken als hij wél een prijs had gewonnen en met het winnende lot voor haar bleke koker zou staan. Alleen daarom al zou hij hem willen winnen.

Als God het wil, welke God dan? Peer geloofde in geen enkele god, sterker nog: hij verafschuwde alles, maar dan ook alles, wat met wat voor religie dan ook te maken had. Het had maar één voordeel en dat was als ze op zondag voor een uurtje of twee samengeklit in die schijnheilige kutvertoning bij elkaar zaten. Dan had hij er in ieder geval even geen last van. Nee, religie: bangmakerij was het, ouderwets geneuzel, het kwaad van de samenleving. De aanzet tot menig oorlog, onderdrukking en rassenhaat. En dat alles omdat er vroeger, heel, heel lang geleden, iemand zich de pleuris liep te vervelen en alles – onder het genot van veel rode wijn – opschreef in het eerste sprookjesboek: de bijbel. Hij schreef maar wat, het kon hem niet boeien, zolang hij maar van de straat was. Alles wat in zijn zieke monnikenkop naar boven kwam, krabbelde hij op het perkament en hele volksstammen tuinden erin en gingen ernaar leven.

Toen was dat logisch, althans; men wist niet beter. Maar nu, in deze moderne tijd, moest je je toch rot schamen. Geen enkel weldenkend mens trapt toch meer in deze weerzinwekkende onzin?

Of was de koran er eerder? Ook al zo'n slap boek zonder humor.

Nee, dan Jungle Book. Ook een sprookje van de bovenste plank, maar de bedenkers van dit gemakkelijke avontuur gaven het gewoon toe: het is maar een sprookje.

Een kleine ontvluchting uit de realiteit en alle emoties komen voorbij, zonder dat het jou ook maar iets opdringt. Zonder dat je het door hebt, krijg je genoeg leerstof naar binnen waar je iets mee kunt. Niet moet, maar kunt. Jong en oud kunnen hier wat van leren en het is nog leuk ook.

Als je dat vergelijkt met die saaie koran of bijbel, of wat voor religieus boek dan ook, die maar van alles door je strot heen willen duwen alsof het echt gebeurd is... Er zijn er zelfs die er de eed op afleggen! Nou, mooie woorden, die geen reet waard zijn.

Je kon net zo goed je hand op een boek van Nijntje Pluis leggen en plechtig beloven dat je naar eer en geweten, zo goed als je kon, gelijk het boek, zo waarlijk helpe mij Nijntje Pluis almachtig...

In de ogen van Peer één pot nat. Niets was meer wat het leek, alles was list en bedrog. Iedereen heeft zijn bek vol met mooie beloftes, maar ondertussen zijn we met zijn allen maar met één ding bezig: eigen gewin. Meer niet.

De mens is nou eenmaal van nature egoïstisch. Daar kan de mens niets aan doen; dat is gewoon genetisch bepaald. *'De mens,'* dacht Peer, met een wrang lachje op zijn smoel, *'de mens is het slechtste dat ooit op de aardkloot heeft rondgelopen. Een kolossale fout van moeder natuur. De mens graait en snaait, liegt en bedriegt, hoert en sloert. De mens vermoordt, rooft en steelt. De mens wil macht en verkracht. De mens terroriseert de mens. De mens zou de aarde geen groter plezier kunnen doen dan zichzelf uitroeien.'*

Peer was klaar met de mens. Alle vertrouwen was weg, alle liefde ervoor verloren. Het enige dat was overgebleven van vijftig jaar mens te zijn, was rancune, haat en heel veel verdriet: stil, eenzaam, machteloos verdriet.

Hoofdstuk 2

Heden

Terwijl Peer, al turend over de plas, kijkend naar eigenlijk niets, aan het mijmeren was, liep Bagger lekker te struinen, op zoek naar een mooie stok. Bagger, een Ierse Wolfshond, was sinds kort de hond van Peer. Hij kwam nergens vandaan en ging ook nergens meer naartoe.

Op een dag was hij er gewoon. Mager en vies ging hij naast Peer zitten toen Peer in de tuin bezig was een Hongaarse stoofpot te bereiden boven een mooi vuurtje. Waarschijnlijk kwam hij op de heerlijke lucht van bradend vlees af.

Peer zei niets, vroeg niet waar hij vandaan kwam, daar hij toch geen antwoord zou krijgen. Geen halsband of penning of iets anders dat naar een eigenaar kon leiden.

Hij had nog even op de Achterweg gekeken of daar misschien iemand liep die zijn hond kwijt was, maar in de verste verten was geen mens te bekennen.

Schouderophalend liep Peer terug naar het primitieve, maar oh zo heerlijke gerecht, waar hij de hond aantrof precies zoals hij hem had achtergelaten. Snuivend naar de lekkernij in de oude heksenpot, zat hij daar, terwijl het kwijl uit zijn bek liep.

“Als je denkt ook maar één hap van mijn brouwsel te krijgen, dan heb je het mis, vriend!”

Hij had het nog niet gezegd of hij schoot keihard in de lach.

“Zei ik nou ‘vriend’?”

De hond keek naar Peer alsof hij de allerliefste hond van de wereld was en Peer was al verkocht voor hij er zelf erg in had.

“Goed jongen, ik zal eens kijken of er wat fatsoenlijks te vreten is voor jou.”

En hij gaf de hond een aai over zijn kop.

Hoewel hij mager en smerig was, zag hij er toch verder wel gezond uit.

Nou, hij zou wel zien. Eerst maar eens kijken wat hij hem te eten kon geven. Peer kwam terug met een pan oud brood met daar wat paté doorheen geroerd en een ei er doorheen geklutst.

Het beest stond al klaar om aan te vallen, uitgehongerd was hij!

“Eerst een klein beetje, vriend, dan krijg je straks weer een portie.”

Hmm, nou zei hij het alweer.

Vriend: een woord dat hem al jaren vreemd was. Vrienden had hij allang niet meer.

Opvreeters waren het, profiteurs, maar vrienden? Om te janken was dat stelletje sneue zogenaamde vrienden van vroeger, die steeds minder langskwamen, omdat er toch niets te halen viel. De spoeling was aardig dun geworden, zeg maar.

Maar Peer vond dat in het geheel niet erg.

In een mum van tijd had de hond de pan leeg en zó schoongelikt, dat je hem zo weer terug in de kast zou kunnen zetten. Likkebaardend ging hij tevreden naast Peer liggen, die hem liefkozend over zijn bol aaide, alsof hij hier altijd al geweest was.

‘Morgen maar effe langs die klootzak van een Diependael, de dierenarts. Eens kijken of die misschien een chip kan vinden die ons naar de rechtmatige eigenaar gaat leiden.’

Ook al zo’n vriend van vroeger, de parvenu. Zin had Peer er totaal niet in, maar hij moest toch wat met die hond; hij kon hem toch onmogelijk hier houden.

Als hij maar niet weer over dat homosuele, veel te jonge vriendje van hem begon te zeiken, daar was Peer zó klaar mee. Elke keer weer hetzelfde gelul over die pisinicht die hem belazerde.

Peer had hem al drie keer verteld dat hij hem eruit moest sodemieteren, een vierde keer ging niet gebeuren. Hoe stom kon je zijn? *'Zoek het uit, ouwe poepsnuiver!'*

Voorzichtig haalde Peer wat stoofvlees uit de pot en schepte het op zijn bord. De kop van de hond volgde hem nauwlettend bij elke beweging.

"Eerst de baas even eten en dan krijg jij straks ook nog een portie, goed?"

Godverdomme, moest je hem nou horen: "baas", "vriend", was hij wel helemaal lekker? Of vond hij het stiekem wel gezellig, dit onverwachte bezoek?

Peer proefde even keurend van de stoofpot, zette het bord op zijn stoel en ging de andere pan nog maar eens vullen voor de hond. Bij terugkomst stond zijn bord nog onaangeroerd op zijn stoel.

"Zo, da's braaf!"

Hij bedacht nu pas dat het misschien niet zo'n goed idee was om een bord met vlees pal voor de snuit van een hongerige hond achter te laten, als op een presenteerblaadje, maar wonder boven wonder: hij had er niet eens aan gelikt!

"Dus u is een welopgevoede hond? Toe maar, toe maar," sprak Peer, met enig respect, tegen de hond.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, zakte het dier na het eten tevreden in een welverdiende slaap, met zijn kop op de schoenen van Peer. Er kwam nog een keer een diepe zucht en het lampje was uit.

Peer gooide nog wat hout op het vuur, at nog wat, om het geheel daarna waardig af te sluiten met een goed glas whisky en een peuk.

De whisky was al sinds jaar en dag een Chivas Regal van twaalf jaar oud en de peuk een Camel. Vroeger had hij altijd Drum-shag gerookt, maar dat kon hem niet meer bekoren. Whisky's wel, in alle soorten en maten had hij ze al geproefd. De kast stond er vol mee, sommige echt lekker. Het liefst uit Ierland, Schotse whisky vond hij maar boers. Ook de Amerikaanse haalden het niet bij zijn geliefde Chivas, die als enige Schot door de commissie kwam.

'Best een goede dag zo,' dacht Peer. Het vuurtje smeulde gezellig en lichtte de bomen rond zijn huis een beetje spookachtig op. De hond lag zachtjes te snurken; moe, maar voldaan. Ergens op de plas hoorde hij het motorgeluid van een Kromhout over het water stampen, zwaar en nijdig dikke zwarte rook uitpuffend. Waarschijnlijk was het die kale met zijn rooie vrouw, op weg naar huis na een avondje zwaar zuipen op de plas. Deden ze goed, ze waren beiden cum laude afgestudeerd als levensgenieter.

'Morgen zet ik als eerste die asociale kutsloep te koop en ga ik ook op zoek naar zo'n heerlijk stampende opduwer, met een vette Kromhout erin. Niks geen plebs meer, oprotten met dat prosecco-gelul en die zogenaamde plastic-fantastic wijven. Nagemaakte, domme, blonde kutsnollen waren het, stuk voor stuk. Ze durfden niet eens te lachen, bang dat er iets zou scheuren in hun verbouwde rotsmoelwerken. Het roer gaat om, radicaal en het wordt de hoogste tijd!'

Tijd om afscheid te nemen van het oude leven. Een leven waarvan hij dacht dat het zo mooi was, maar dat hem niets dan geouwehoer had opgeleverd en dat hem de ogen had geopend om te zien hoe verrot de mensheid wel niet was.

'En daarna naar die zakkenwasser van een Diependael.'

Maar eerst even een paar uur pitten.

“Kom vriend, gaan we binnen verder slapen.”

Alsof het altijd al zo was geweest, liep de hond gedwee achter Peer het huis in. Na wat water in de pan te hebben gedaan en een kleed voor hem neer gelegd te hebben, streekte Peer hem nog eens over zijn kop.

“Welterusten jongen, morgen zien we wel weer.”

Vervolgens ging hij naar zijn eigen bed en viel tevreden in een diepe slaap.

Hoofdstuk 3

Moeizaam ontwaakte Peer uit een diepe slaap en keek recht in de vrolijke hondenkop van de zwerver, die als herboren naast zijn bed stond te kwispelen.

“Goeiemorgen jongen, lekker geslapen?”

Als antwoord kreeg Peer een natte neus in zijn gezicht geduwd.

“Kijk, da’s nog eens lekker wakker worden!”

Peer keek op de klok en zag dat het al kwart voor tien was. Sjezus, dat was een tijd geleden; dat hij zo laat uit zijn nest was gekomen!

Snel trok hij wat kleren aan, stak een peuk in zijn muil en gooide de voordeur open.

“Kom vriend, gaan we effe een paar gaten in de dijk zeiken!”

Op de Botsholse dijk was het nu rustig, zoals bijna altijd.

In de zomer – en zeker op zondag – kon je hier nog wel eens gek worden van de toeristen.

Ouwe-wijven-fietstochten, motortourritten en rochelende oldtimers die de rust ruw kwamen verstoren.

Maar nu was het maandag en heerlijk stil. Zelfs die kutvliegtuigen van Schiphol hadden blijkbaar een andere route vandaag. Het enige geluid kwam uit de verte, van één van de leden van ZZ Top, die op zijn oude tractor aan het eggen was. Misschien heette hij wel Harm of Harco, wie zal het zeggen, maar Peer was ze al diverse malen tegengekomen: de mannen van ZZ Top. Beiden op een oude John Deere tractor, gehuld in oude, vettige overalls, scheurend over de Waverdijk en beiden met een baard zoals de mannen van ZZ Top. Waarschijnlijk waren het broers van elkaar.

Kwispelend liep de hond langs de Grote Wije en deed een paar keer flink zijn behoefte. ‘*Zal wel door het vreemde voedsel komen,*’ dacht Peer, die zelf ook even flink de planten aan het bewateren was. Ze liepen tot de Botsholse dijk en keerden daarna terug naar huis.

“Koffietijd, vriend. En jij zult wel weer honger hebben.”

Na een paar bakken koffie en de nodige Camels – de hond moest het doen met oude koek – gingen ze op weg naar de dierenarts. Prinsheerlijk zat het dier op de voorstoel van de veel te luxueuze Bentley Continental GT, met zijn vier liter V8 benzineslurpende motor.

Een goudkeurige, buiten-proportioneel grote, totaal-uit-het-landschap-springende, P.C.-hoerensloep was het. Dat wist Peer zelf ook wel; ook deze stond op de nominatie om ingeruild te worden.

Niet dat hij nou, na gisteravond, het licht ineens gezien had, maar dat de boel radicaal op de schop ging, dát was wel duidelijk. Hij keek er zelfs naar uit.

Na vijf minuten rijden waren ze er al. Hij parkeerde de Bentley naast het krakkemikkige autootje van de homofiele vriend van Diependael. Zo te zien was het niet druk; er stond voor de rest geen auto op de parkeerplaats bij de woonboerderij, waar ook de praktijk was.

Op het briefje van de praktijkdeur stond: “Maandag gesloten”.

“Ja, m’n kut zei Coba!” zei Peer, meteen al uit zijn goede humeur rakend. Hij liep naar de voordeur van het huis en trok een paar keer stevig aan de trekbel, zodat horen en zien je verging.

“Niet echt een nichtenbel, hè?” zei hij lachend tegen de hond, die hem volgde, waar hij ook ging.

Met een slaperig hoofd werd de deur open gemaakt door het nichtenjong, die zo te zien een flink feestje had gehad gisteravond. De drankwalm kwam je tegemoet.

“Zo jongen, een fijne gangbang gehad gister?” zei Peer.

“Kun je niet lezen of zo? We zijn gesloten!” zei de pismicht, zo chagrijnig mogelijk.

Gert moest Peer totaal niet, maar andersom was het nog veel erger.

“Zeg, kleine ruggetuffer, ga jij William nou maar halen en zeg dat ik er ben, anders stop ik wat in je poeperd dat er nooit meer uit kan!”

Gert wilde de deur dichtslaan, maar William stond al achter hem.

“Peer, wat doe jij hier nou? En wat moet jij met een hond?”

“Nou, wat denk je zelf? Ik kom gezellig op de koffie en toevallig loopt er een hond achter mijn kont!”

William stond een beetje schaapachtig te kijken en wist zich even geen raad.

“Maar jij hebt toch helemaal geen hond?”

“Had ik ook niet, maar deze kwam gister bij mij aangewandeld. Van wie hij is, geen idee, dus dacht ik: ik ga effe bij jou langs om te kijken of hij een chip heeft.”

“Oké dan, ik vond het al zo vreemd: jij en een hond. Loop maar even naar de praktijk, dan zullen we even kijken.”

De hond bleek inderdaad gechipt en was van ene mejuffrouw van Gelder uit Abcoude.

“Hij heet trouwens Balthasar Gerards. Ik zal die mevrouw meteen even bellen, ben jij er ook weer vanaf.”

Peer liep naar buiten voor een peuk, de hond kwam er natuurlijk achteraan.

“Zo, dus jij heet Balthasar Gerards. Chique naam voor zo’n vies hondje, hoor. Ik heet Peer.”

En ze gaven elkaar een poot. *‘Zal ‘ie wel van één of ander kakwif zijn, die alle lantaarnpalen vol heeft geplakt met z’n porem er op. Had ze maar beter moeten opletten, die kaktrut!’*

“Of ben je weggelopen omdat je te weinig te vreten kreeg?”

Maar de hond kwispelde enkel met zijn staart.

William kwam naar buiten met het nieuws dat de rechtmatige eigenaar twee weken geleden was overleden; een oud vrouwtje, alleen.

“Ik had net de dochter aan de lijn, maar die hadden geen plaats voor een hond. Of ik hem maar naar het asiel wilde sturen. De omhooggevallen, harteloze kuthoer! Dus? Wat nu gedaan, kleine Sjaan?”

Peer schoot het laatste stukje van zijn peuk weg en krabbelde over zijn verweerde smoel.

“William, wil jij hem even grondig nakijken op alles? Dan neem ik hem daarna weer mee naar huis, ik hou hem.”

William z’n bek viel open.

“Dat hoef je niet te doen hoor, Peer. Het moet niet jouw probleem worden dat er ergens een oud wijf is overleden.”

“William, luister, die hond is helemaal van Abcoude naar mijn huis komen lopen, een hongerklap riskerend. Je denkt toch niet dat ik hem nu naar een asiel stuur, om daar vervolgens te wachten tot ‘ie wordt afgemaakt?”

William dacht even na, zei niets en nam de hond mee terug naar binnen. Krap twee Camels later kwamen ze samen weer naar buiten en Balthasar ging meteen aan de voet van Peer zitten.

“Ik heb gedaan wat ik dacht dat nodig was. Hij is kerngezond op zich, alleen een beetje ondervoed, maar dat is logisch na twee weken zwerven. Ik zal je voer en een pipet

meegeven, maar gooi hem eerst de Vinkeveense Plas een keer in. Ik zal ook proberen zijn paspoort en inentingboekje hier te krijgen.”

“Fijn William. En bedankt.”

Peer deed de deur van de Bentley al open voor de hond, die meteen plaats nam op de voorstoel. Terwijl hij terugliep naar zijn eigen portier, gooide hij een sleutel naar William toe, die hem ternauwernood ving.

“Jij wou toch zo graag mijn sloep kopen? Hij is voor jou. Maar de rest van die hond z’n leven sta je klaar als hij wat mankeert. Gratis, oké?”

William stond met zijn bek open, vol ongeloof, naar Peer te kijken, die verder niets zei en achter het stuur ging zitten. Pas toen de auto gestart was en gekeerd, kwam William weer enigszins bij zinnen.

“Wacht! Je vergeet je voer!”

Hij had de baal voer nog niet in de bagageruimte gelegd of ze stoven alweer weg. Hoofdschuddend keek William ze na.

Eenmaal thuisgekomen parkeerde Peer de auto onder de ruime carport.

“Eerst een bakkie en een peuk, dan gaan we daarna zwemmen goed?”

Alsof Balthasar hem begreep, keek hij naar zijn nieuwe baas. Misschien kwam het door de zachtmoedige, doch zware stem van Peer, maar het dier reageerde of ze al jaren bij elkaar waren. Na de koffie liepen zij door de lange tuin naar achter, waar het water van de Vinkeveense Plassen begon. Naast de steiger – waar normaliter in het vaarseizoen de sloep lag – was een klein strandje waar je geleidelijk het water in kon lopen. Ooit was het bedoeld geweest voor kleine kinderen, zodat ze makkelijk uit het water konden komen. Er omheen lag ooit een soort slang van kleine boeien, zodat ze niet te ver het water in zouden gaan... Er was nooit gebruik van gemaakt en de markeringslang was allang verdwenen, maar het strandje was nog steeds intact. Peer trok zijn kleren uit en liep naakt het water in.

Hij hoefde niet eens te vragen of Balthasar ook kwam: hij stond er al. Vrolijk plonsde de hond door het water dat het een lieve lust was. Toen Peer een duik nam en een stuk van de kant weg zwom, volgde de hond hem met groot enthousiasme, alleen de kop nog boven water.

“Lekker hè, al die troep effe van je bast spoelen,” zei Peer, die het net zo naar zijn zin had als de hond.

Eenmaal weer op de kant schudde de hond zich eens goed uit, rekte zich daarna tot het uiterste uit, waarbij hij tegelijk geeuwde als een nijlpaard.

“Krijg nou tietten!” zei Peer, terwijl hij zich afdroogde, “je bent ineens een heel andere hond!”

Hij zag er stukken beter uit dan voor zijn wasbeurt, maar het was maar van korte duur. Het beest liet zich vallen in de modder en draaide zich behaaglijk een paar keer op zijn rug, de poten omhoog kronkelend als een paar slangen; het hele badritueel was voor de kat z’n kut geweest.

Peer lag dubbel van het lachen, een verschijnsel dat lange tijd niet meer voor was gekomen in zijn leven.

“Balthasar Gerards! M’n kut zei Coba! Ik ga je Bagger noemen, past veel beter bij jou!”

Bagger beaamde dit met een driftige kwispel. Het begin van een nieuwe vriendschap.

Hoofdstuk 4

Een hele tijd alweer, waarin Peer en Bagger onafscheidelijk door het leven gingen. Waar Peer ging, volgde Bagger. Alleen bij hoge uitzondering bleef Bagger alleen thuis, maar dat kwam zelden voor.

'Was hij maar twee jaar eerder aan komen waaien,' dacht Peer bij zichzelf, 'Dat had misschien wel een heleboel ellende gescheeld.'

Wellicht was hij dan wel met beide voeten op de grond blijven staan en had hij zich niet zo laten meeslepen door die achterlijk trut.

Geld, heel veel geld, zou het ook hebben gescheeld, maar dat was nog het minst belangrijke van het hele verhaal. Misschien zou hij het kleine beetje respect dat hij nog over had gehad voor de mensheid dan niet helemaal verloren zijn.

'De mens? Wat is dat nou werkelijk?' dacht Peer, 'Een uit de hand gelopen bacterie, groter moet je het niet maken.'

Eerst miljoenen jaren lui liggen doen op de zeebodem, totdat het toevallig en zonder enige bedoeling tegen een andere bacterie aanbotste. Er vond een deling plaats en nog één en nog één. De incestueuze cirkel ging als een razende tekeer, totdat er miljarden bacteriën waren. En daar, op dat punt, is het hele gezeik begonnen. Er waren bacteriën die het er niet meer mee eens waren en die begonnen zich te splitsen. Er ontstonden groepen, waarvan sommigen zich ontwikkelden tot kleine donderkopjes met een bek. Die bek moest gevoed worden, het begin van het kannibalisme.

Er ontstonden soorten met staart, die sneller achter hun voorouders aan konden jagen om ze op te vreten. Het werd groter en vrat meer en meer. Het begon schijtend de oceaan te doorkruizen op jacht naar meer. Sommige soorten bleven blind en stom en neukten enkel om voedsel te worden voor de wat meer vooruitstrevende soorten, zoals bijvoorbeeld de kwal.

Toen er na jaren en jaren een keur aan soorten in de zee rondobberde, spoelde er bij toeval een levend wezen aan op strand. Achteraf gezien het domste soort, want het had kieuwen, maar daar had je op het land geen flikker aan. Het was ook meteen de meest eigenwijze soort, want hoezeer het ook in ademnood verkeerde: hij bleef het proberen.

Een klein pluspuntje aan deze eigenwijze soort was dat hij wel volhardde, net zolang totdat het longen had ontwikkeld en het zich zowel in als boven water kon handhaven. Er begonnen pootjes te ontstaan en kruipend zocht het zich een weg naar vreten. Als het niet vrat, dan scheidt het wel. En als beiden even niet aan de orde waren, dan werd er zoveel mogelijk geneukt.

Niet voor de pret, niet omdat het lekker was, eigenlijk helemaal nergens om. Het kon nog niet denken, het was meer de automatische piloot die gewoon aannam dat er geneukt moest worden. Met als doel de aarde te overspoelen met deze belachelijk lachwekkende creatie, die nog steeds niet veel meer was dan wat we nu drie keer per dag uitniezen.

Een bacterie met kleine pootjes en in staat op land te overleven.

Uiterst traag ontwikkelde het zich van soort naar soort, larven werden insecten, eieren werden vogels. Na miljoenen jaren geklooi was er een soort ontstaan die verdacht veel op de eerste mens leek. Het vertoonde gedrag, gedroeg zich sociaal, kon kwaad worden, maar ook liefde tonen. Eén van de eerste soorten met een besef. De mannetjes bezitterig, enkel en alleen om zo veel mogelijk nazaten bij elkaar te neuken, om er vervolgens niet meer naar

om te kijken, de daad was gedaan. Rivaliteit kwam om de hoek kijken, de bezitterige mannetjes hielden het liefst alle vrouwtjes voor zichzelf, zelfs al konden ze de helft nog niet behagen.

Voor het eerst werd er geknukt. Waar anders het spel van eten of gegeten worden gewoon was, werd er nu om bezit gevochten. Mijn bananenboom, mijn wijf.

Een zorgelijke ontwikkeling, maar er was geen houden aan. Wie zich niet wilde onderwerpen, werd met luid gekrijs verjaagd. De bangeriken, die het fysiek niet konden winnen, maakten zich uit de voeten. Iets slimmer dan hun woeste verwanten en uit zelfbehoud, begon het op twee benen te lopen. In het begin nog onstabiel en ver voorover gebogen omdat het grote hoofd te zwaar was, maar gaandeweg soepeler en meer rechtop. Het begon er al aardig op te lijken, deze voorloper van wat we nu zijn. Het ontdekte vuur, ging in holen wonen, gebruikte gereedschap en leerde gaandeweg steeds beter om te overleven.

Het neuken had niet meer als hoofddoel om nazaten te kweken; er begon iets van genot te ontstaan. Zeker toen de allereerste feminist zich liet gelden en zich niet meer van achter wilde laten boren, maar zich omdraaide in het stro en face-to-face het paringsritueel onderging.

Nee, van gelijkheid was nog geen sprake, verre van dat, maar het mannetje zag er wel de lol van in, van deze variatie. Het seksuele experimenteren had een voorzichtige stap voorwaarts gemaakt. En toen ging de ontwikkeling ineens razend snel. Waar men er eerst miljoenen jaren over had gedaan om van een microscopisch kleine bacil uit te groeien naar een wezen dat liep, ging het nu in slechts een paar eeuwen van neanderthaler tot het verachtelijke soort dat wij nu zijn: de mens.

Volgens de leer van de bijbel geschapen door God. Nou, daar raakte Peer helemaal van aan de dunne schijf. Als dit echt een creatie van God was, dan was het toch ook meteen zijn grootste mislukking ooit. *'Ik zou het beter hebben gedaan,'* dacht Peer.

Al was al dat gelul over God en alle poepelegein die erbij komt kijken toch één grote afleidingsmanoeuvre, dat wist Peer heus wel.

Eerst met z'n allen de aarde naar de kloten helpen en je vervolgens verschuilen achter het feit dat het misschien wel de bedoeling was van God. God heeft enkel de mens geschapen, de mens moest zich vervolgens zelf maar ontwikkelen naar Gods gelijkenis.

'Nou, da's mooi mislukt dan! Maar dan ook werkelijk op alle fronten. Het grootste fiasco ooit. Als je dan wat maakt, zoals de mens, doe het dan goed. En niet van dat halve, onafgemaakte werk, dat niet meer te repareren valt.'

Een slechte start en wie kunnen we ter verantwoording roepen? Juist: God, en laat die nou niet bestaan. En zo zijn we weer terug bij af.

Zo had Peer wel honderd discussies gevoerd met zweefteven die niets anders te melden hadden dan: "Maar er moet toch iets zijn?"

Ja, er is zat: een wereldbol vol bacteriën.

Hoofdstuk 5

Hoe het allemaal begon, ruim een jaar geleden...

Het was vrijdag de dertiende. Peer liep goedgehumt naar het kleine winkelcentrum om een fles wijn en wat lekkere kaasjes te halen. Hij was blij dat het weekend was begonnen en hij die zure smoel van zijn baas even niet hoefde te zien.

De heer Schnabbel, zijn baas, had een internetwinkeltje met allerlei seksartikelen, die Peer dan weer verpakte en verzond. Het maakte Peer niet uit, of hij nou computerchips of dildo's inpakte en verzond: het was werk.

Kutwerk, dat dan weer wel, maar hij had tenminste werk. Ach, zelfs het werk op zich viel nog wel mee. Maar die Schnabbel met zijn dikke, vette, volgevreten rotharses: hij kon hem met de dag minder velen. En dan zag hij hem gelukkig maar drie keer op een dag.

Eén keer 's ochtends, met een kort "Goedemorgen", waarbij Peer dan een stapel orders in de handen gedrukt kreeg.

Dan van half één tot één als ze samen stilzwijgend de lunch nuttigden en Peer het onsmakelijke gesmak van zijn werkgever moest aanhoren.

En daarna om kwart over vier, als hij – langs het kantoor van Schnabbel – weer opgelucht uit het bedompte magazijn naar buiten liep.

Eenmaal buiten rekte Peer zich altijd even helemaal uit, snoof zijn longen vol met frisse lucht, stak een peuk op en wandelde rustig en opgelucht op huis aan. Al elf jaar, zonder noemenswaardige veranderingen, tenminste; als je de al maar groter wordende vieze pens van Schnabbel niet meerekende. Van echte loonsverhoging was nooit sprake geweest; hooguit de vastgestelde procentjes, maar Peer nam er genoeg mee. Hij had het niet breed, maar kon er lekker – op zijn manier – van leven. Simpel weliswaar, bepaald geen luxe, maar dat had Peer ook nooit geambieerd. Rust, dat was voor Peer een veel groter goed dan weelde. Overdag in het magazijn had hij alle rust en 's avonds thuis nog veel meer.

Och, hij had wel eens overwogen om loonsverhoging te vragen aan Schnabbel, zodat hij zijn enige hobby, het verzamelen van klassieke muziek, wat sneller kon uitbreiden. Maar hij had het eigenlijk nooit aangedurfd, verlegen als hij was en bang voor afwijzing. Hij zag de samengeknepen varkensogjes al voor zich, terwijl de dikke, trillende lippen al spugend en kwijlend een keiharde "NEE" aan het voorbereiden waren, om dat woord vervolgens briesend, als een warme golf kots over hem uit te braken.

Nee, hij barstte maar met zijn poen. Hij mocht met alle genoeg zijn deel gebruiken om zich nog voller naar een hartverklapping te vreten. De klap zou hard aankomen bij restaurant Spoorloos, waar Schnabbel zich praktisch elke avond vol vrot en zoop, maar verder zou er niemand wakker van liggen, als dat dikke kreng eenmaal onder de grond lag.

Dildo's kon je overal kopen, Spoorloos kon het met een mannetje minder gaan doen. En Peer? Och, hij zag wel hoe het liep. Eerst het leuke, dan de zorgen. Het was hem allemaal om het even, zolang ze hem maar met rust lieten.

Na een fles witte wijn, een klein flesje sherry en drie soorten kaas gekocht te hebben, at Peer nog een patatje, zoals elke vrijdag. Daarna nog even naar de kiosk voor een pak peuken. Misschien lag er wel een goed boek bij op de tafel. De nieuwe van Grisham bijvoorbeeld. Geen hoogstaande literatuur voor Peer; het moest wel ontspanning blijven, zeker in het weekend.

“Is de nieuwe van Grisham nog niet uit?” vroeg Peer aan de zuurpruim, nadat hij zelf al driekwart van de winkel had doorzocht.

“Ik verwacht hem elk moment Peer, maar helaas. Maybe tomorrow, maybe tonight,” zong ze de laatste regel. Deze eigenaardigheid was Peer al vaker opgevallen: dat ze te pas en zéker te onpas regels uit songteksten gebruikte om een klant op zingende wijze iets duidelijk te maken. Voor hem hoefde het in ieder geval niet. Sterker nog: hij vond het fucking irritant. Ze zong niet eens onaardig en de meeste liedjes kende hij ook wel, maar het was altijd zo’n tekst met een dubbele betekenis.

Althans, het viel Peer op dat er meestal een seksuele ondertoon in zat. Hij kon zich vergissen, maar volgens hem zinspeelde ze net iets te vaak op het spel van ‘kom-in-mijn-klamboe’ om te denken dat het onschuldige klantenbinderij was.

Het geheel negerend legde Peer zijn Staatslot op de balie en zei: “Ik heb een emmer bij me, hoor.”

Waarmee hij bedoelde dat hij een klappertje had gemaakt.

“Ik zal eens kijken of je al twee tickets Honolulu kunt bestellen, Peer.”

Ze legde het lot onder de scanner, terwijl Peer zijn aandacht werd getrokken door een blad over klassieke muziek dat tegen de balie stond, met een cd, samen voor vier euro. Het zou wel weer niet veel soeps zijn, maar voor dat geld kon Peer hem ook niet laten liggen.

“Deze wil ik ook,” zei hij en legde het blad met cd naast de sigaretten.

“Peer, ouwe bofkont van me, je hebt prijs, man!” riep ze met een licht overslaande stem, “Vijfhonderd euro! Oké, geen Honolulu, maar toch een lekker begin, toch?”

Sjzus, de enige andere prijs die Peer ooit gewonnen had, was zijn geld terug, quitte. Je had er geen pijn aan, maar het schoot ook geen ene mallemoer op. En nu, vijfhonderd pietermannen! Daar kon hij een paar mooie cd’s van kopen, cd’s die al veel te lang op de lijst stonden!

Na het afreken van de sigaretten, het blad met cd en een nieuw droomlot, hield Peer dik vierhonderd euro over. Daar ging hij vanavond eens fijn over mijmeren, onder het genot van een lekker glaasje en een stukje kaas.

Helemaal blij met deze onverwachte meevaller liep Peer naar buiten. Hij had de deur nog niet achter zich dicht getrokken of hij hoorde het gezang van de zure sloot: “The winner takes it all, the loser standing small...”

Lachend trok Peer de deur dicht, niets kon zijn humeur meer bederven, zelfs zij niet.

Wat een heerlijk begin van het weekend, het kon niet stuk, wat een geluk! En dat op vrijdag de dertiende. Vergiste hij zich nou, of liep hij ineens een stuk lichter, ondanks de zware tas met boodschappen? Was dat een koekoek die hij in de verte hoorde? En wat rook Els, van de kiosk, eigenlijk lekker, dat was hem nog niet eerder opgevallen. Eigenlijk een best wijf, niet knap – met haar rooie krullen – maar zeker ook niet lelijk.

‘Maar er klopt iets niet aan Els. Als je veertig bent en nog steeds vrijgezel, dan is er iets niet in de haak.’

Terwijl hij het dacht, schoot Peer in de lach. Alsof hij zelf zo’n lekkere was, godverdomme! Achtenveertig jaar en nog steeds alleen. De eeuwige vrijgezel en zeker geen ideale schoonzoon. *‘Laten we dat vooral zo houden, Peer,’* sprak hij tot zichzelf en hij wandelde vrolijk terug naar huis, zich nu al verheugend op een heerlijke avond.

Hoofdstuk 6

Peer zat heerlijk onderuitgezakt in de oude leunstoel van opa Gort. Een miserabel stukje erfenis, maar hij zat heerlijk en hoewel de stoel wel tachtig jaar oud moest zijn, zaten er nauwelijks slijtplekken op. Solide, oud vakmanschap; waar vond je dat nog deze tijd? Opa Gort had hij nooit gekend. Toen zijn overlijdensbericht binnenkwam, was dat de eerste keer dat hij van zijn bestaan hoorde. Een treurige alcoholist, die al jaren zat opgeborgen in het gekkenhuis. Nooit had hij geweten dat hij nog een opa had ergens. Blijkbaar was de man zo verslaafd dat hij 's middags rond tweeën al aan de thee zat. Er zat alleen geen thee in de pot, maar vieux. Keurig, zonder te morsen, schonk de ouwe een kopje voor zichzelf in; de eventuele visite kreeg altijd thee uit een andere pot. Waarschijnlijk was opa Gort met dorst geboren. Misschien had zijn moeder wel zoute tepels gehad. Waarom hadden ze Peer nooit verteld dat hij nog een opa had? Waarom hielden ze hem verborgen? Veel vragen, weinig antwoorden. Maar ja, van wie ook eigenlijk? Zijn moeder was al vroeg gestorven aan kanker, zijn oma was ook al jaren dood. Zijn vader was na de dood van moeder een zwijgzame, ouwe chagrijn geworden. Een schim, meer was het niet. Het ademde, verzorgde Peer en zichzelf, maar dat was het dan. Geen liefde, geen genegenheid, alleen een oorverdovend stilzwijgen. Broers of zussen had Peer niet, dus hij had het misschien wel heel fijn gevonden als hij had geweten van een opa. Gek of niet. Hij had niet eens een foto, nooit gezien ook. Hij had totaal geen beeld van hoe die ouwe eruit had gezien. Het leek wel of alles rond en om opa Gort verdonkeremaand was. Informatie uit de inrichting waar Gort zesentwintig jaar had lopen wegwijnen kwam er ook niet, behalve dan de zakelijke rompslomp rond zijn erfenis en crematie.

Peer wist het nog als de dag van gister. Een troosteloze kutdag ergens in maart. Peer stond daar als enige bij het crematorium, meer uit verplichting dan iets anders, te wachten tot de ouwe Gort vlam zou gaan vatten. Vader ging niet mee, dus stond Peer daar, moederziel alleen, de hemelgang bij te wonen van iemand waar hij tot voor kort nog nooit van had gehoord.

Die lijjige sukkel van een begrafenisondernemer vroeg nog of Peer wat wilde zeggen, waarop Peer alleen maar zijn hoofd schudde.

"Iemand anders dan wellicht?" vroeg de grijze, stoïcijnse stijfkop. Waarop Peer een keer rond het zaaltje keek en zei: "Ziet u nog iemand anders? Doet u nu maar gewoon uw ding en zo snel mogelijk graag, want ik vind er hier geen klote aan en ik ben eerlijk gezegd wel weer klaar met deze ballentent."

De kraai keek alsof hij keihard in zijn ballen was getrapt. Geen plechtigheid? Geen tranen of gesnik en gesnotter? De grijze muis leek helemaal uit het veld geslagen te zijn, die kicke hier natuurlijk op. Die geilde er helemaal op als het iemand teveel werd; hoe meer verdriet, hoe heerlijker hij het vond. Er kon hem niet genoeg gekrijst en gejankt worden, het liefst zag hij ze door de hoeven zakken van emotionele ellende, onder het genot van een dramatisch stukje muziek. En nou nam Peer hem zijn dagelijkse portie dramatiek af.

Hij moest op zijn tong bijten om niet te zeggen: "Als je zo nodig drama wil, lijjige kraaienkop, dan kijk je toch gewoon even in de spiegel? Ik zou in ieder geval in janken uitbarsten met zo'n harses."

Maar zo was Peer niet. Hij dacht het wel, maar zeggen zou hij het nooit. Waarom zou hij ook;

de man had toch al niets aan zijn leven en Peer wilde het niet nog erger maken dan dat het al was.

Liever nog had de kraai dat er gelachen werd, gefeest en gedanst desnoods, maar dit afschuwelijke niets, daar kon hij niet mee omgaan. Het was waarschijnlijk de snelste crematie uit zijn loopbaan. *'Maar goed,'* dacht de kraai, *'Snel afhandelen die klus dan maar, en hup, gezellig naar de volgende dooie, hopen op een weduwe van tweeëndertig met een heel jong kind. Hartverscheurend lekker.'*

Na de plichtmatige plechtigheid ging Peer meteen door naar de notaris, waar hij te horen kreeg dat hij enige erfgenaam was. Zijn vader had al eerder afgezien van zijn deel. Omdat Gort niet over zijn eigen financiën beschikte, zijn pensioen al die tijd stilzwijgend was doorgelopen, de staat zijn kost en inwoning betaalde en hij zelf geen notie had van wat dan ook, was er een aardig bedrag overgebleven dat – na aftrek van kosten – op Peer zijn rekening gestort zou worden. Honderdachtentachtigduizend gulden bleef er toch nog wel over. Als Gort het had geweten, zou hij zich waarschijnlijk een delirium van geluk hebben gezopen.

Ook het kleine huis van Gort kwam Peer toe.

Het vreemde was dat Peer het bewuste huis kende. Sterker nog: hij fietste hier bijna dagelijks voorbij als hij naar zijn werk ging en had zich al zo vaak afgevraagd: *'Waarom woont hier niemand? Waarom laten ze dat huis zo naar de klote gaan? Is er dan niemand die het iets interesseert?'*

Hij had het zelfs wel eens aan de baas gevraagd waar hij toen nog werkte, maar ook die kon hem weinig te vertellen.

Het oude, vervallen huisje van Gort stond in een bocht van een redelijk drukke, doorgaande weg tussen Noordwijk en Haarlem, aan de achterkant het bollenveld van Ruigrok, waar Peer toen nog werkte. Nog iets verder lagen de Waterleidingduinen.

Aan de voorkant, voorbij de weg, ook bollenland en in de verte de spoorlijn van Haarlem naar Leiden.

Een beetje gelegen in het niemandsland tussen twee slaapdorpjes in. Niet echt rustig, met al dat verkeer, zijn eigen werkgever die met zware tractoren het land teisterde en in de verte de trein, maar alles beter dan het stilzwijgen van zijn vader. Dit ging zijn thuis worden.

Na een week keihard werken had Peer de schuur omgetoverd tot een redelijke noodwoning en hij trok er in. Hij had zijn baan als tractorchauffeur opgezegd en was van plan om eigenhandig het huis binnen een jaar bewoonbaar te maken. De muren, de fundering en het dak waren goed en de rest kon hij zelf wel. Geld genoeg voorlopig en Peer had twee rechterhanden, dus hij ging de uitdaging met veel plezier aan.

En nu, twintig jaar later, zat hij hier nog steeds, op dezelfde stoel waar die ouwe Gort ooit aan zijn hadsebadzie zat: het enige dat van de inboedel bewaard was gebleven. Het huis was klaar, het geld was op, maar Peer woonde hier al jaren met veel plezier. Het enige minpuntje: het verkeer werd steeds zwaarder en het lawaai nam hand over hand toe. Iets waar je normaal gesproken in meegroeide, maar voor Peer werd het een steeds grotere bron van ergernis. Ach, zolang je binnen zat was het wel te pruimen en Peer had de muziek toch altijd zo hard staan dat je van de buitenwereld niets hoorde.

In de zomer was het weer een heel ander verhaal. Tractors voor en achter, het denderende

verkeer, in de verte de trein en boven je kop die kutvliegtuigen. En als hoogtepunt, in het voorjaar, als de tulpen hun nek boven de grond durfden te steken: bussen vol toeristen. Zijn vader had wel eens verontwaardigd gevraagd: "Jij bent zo gesteld op je rust hè? Waarom draai jij dan zo loeihard je muziek?" "Tja," had Peer geantwoord, "Dat geeft mij nou rust, pa." Het was één van hun langere gesprekken.

Zijn vader was inmiddels ook al gestorven en bijgezet bij moeder op het armetierige kerkhofje, achter het klooster. Peer was ineens de laatste nazaat van de familie Vrolijk. En daar Peer niet de behoefte voelde om zich voort te planten, zou het daar wel bij blijven ook. Een uitstervend ras en misschien was dat maar goed ook.

Het was de hoogste tijd om de kurk eens van de fles te halen: het was tenslotte wel vrijdag de dertiende, ja! Zijn geluksdag, met een vette prijs in de Staatsloterij.

Hoofdstuk 7

De berkenstammetjes knetterden heerlijk geurend in de zware, gietijzeren allesbrander. Uit de zware boxen klonk muziek van Stravinsky: 'Le Sacre du Printemps'. Een meesterwerk van ongekende allure. Misschien wel het summum op muziekgebied. Peer kon in ieder geval geen ander stuk bedenken dat de perfectie zó dicht benaderde. Er stonden honderden meesterwerken in de cdkast van Peer, maar deze stak daar met kop en schouders bovenuit. Triest eigenlijk als je het goed beschouwt. Je hebt dan als componist het beste van het beste gecomponeerd. Het summum, hoger bestaat niet, beter kan niet. En dat is het dan. Je kunt jezelf nooit meer overstijgen. Het beste is al geweest en je zult de rest van je leven altijd met de gedachte blijven rondlopen dat alles wat je nu nog componeert, nooit of te nimmer ook maar enigszins in de buurt van je eerdere werk komt. Heel frustrerend, een reden om krankzinnig te worden, zo leek het Peer. Er moet altijd iets te dromen blijven, anders is het leven geen stuiver meer waard. Dan kon je het net zo goed opgeven, zoals zijn vader had gedaan na het overlijden van zijn moeder.

Peer had zijn vader nooit begrepen, er was toch altijd wel iets om voor te leven? Maar jaren later, toen hij 'Le Sacre du Printemps' voor het eerst hoorde, begreep hij ineens iets van het ontroostbare verdriet dat zijn vader jarenlang stilzwijgend met zich mee had gedragen. Gehuild had Peer, van geluk en verdriet tegelijk. Ineens begreep Peer zijn vader, die zó tomeloos veel van moeder had gehouden, dat er na haar dood niet veel meer was om voor te leven. Hij had het net zolang gerekt tot Peer fatsoenlijk op eigen benen stond en blies lachend, met een zucht van verlichting, moe en opgelucht, zijn laatste adem uit. Zo zie je maar dat perfectie ook niet perfect is. Ernaar streven oké, maar het bereiken is eigenlijk je eigen doodvonnis getekend hebben. En toch is een ieder er op zijn of haar manier naar op zoek. Nee, de mens is nog verre van perfect; er zitten nog wagonladingen schoonheidsfoutjes in, die er – als de mens niet ten onder gaat aan zijn eigen opportunisme – misschien over pakweg twee miljoen jaar wel uitgefilterd zijn. Peer was blij dat hij dat niet meer ging meemaken. Hij vond de meesten van zijn soort nu al onuitstaanbaar, laat staan een zogenaamd verbeterde versie.

Peer dwaalde heerlijk rond in zijn gedachten, nam af en toe een slokje van de witte wijn, een Ferret uit de Gascogne met een sterke muskaatsmaak en deed zich tegoed aan een Schots kaasje waarvan hij de naam vergeten was. Hij was in ieder geval op in whisky gedrenkt eikenhout gerijpt en dat proefde je er goed aan af – toen er plotseling op het raam werd geklopt.

Verbaasd keek Peer op. Wie zou dat in godsnaam kunnen zijn? Visite kreeg Peer nooit, hij had niet eens een deurbel, waarom zou hij ook? *'Hij of zij zal wel bij de verkeerde aangeklopt hebben,'* dacht Peer, terwijl hij naar de deur liep.

Tot zijn grote verbazing stond Els voor de deur, een beetje beschonken, te oordelen naar haar niet al te vaste houding. Wel zag ze er heel anders uit dan overdag, als ze in de kiosk stond.

Sexy zelfs, in een jurkje dat eigenlijk te koud was voor deze tijd van het jaar. Haar schouders bloot, een décolleté waar Peer zijn ogen nauwelijks vanaf kon houden en kort genoeg om een kijkje op haar knieën te krijgen. Als schoeisel droeg ze stoere kisten, wat eigenlijk vloeken in de kerk was, maar Peer vond de gewaagde combinatie zeer geslaagd.

Haar haren zaten ook anders; waar het overdag in een luie knot boven op haar hoofd zat, golfde het nu weelderig over haar schouders, een metamorfose waar Peer stil van werd. "Wijntje?" vroeg Els met een zenuwachtig lachje, terwijl ze eenzelfde fles Ferret achter haar rug vandaan haalde. 'Zo,' dacht Peer, 'Die heeft goed opgelet.'

Peer kneep even in zijn arm, zoveel wijn had hij nog niet op, maar stond hier nou werkelijk Els een beetje sexy voor zijn deur te dralen en wilde ze een wijntje met hem drinken?

"Nou Els, eigenlijk ben ik niet zo ingesteld op visite. Er komt hier namelijk nooit iemand, moet je weten en ik heb maar één stoel."

"Ach jongen, dat maakt toch geen moer uit: ik ga wel met mijn kont op de grond zitten hoor."

En ze glipte al langs Peer naar binnen. Peer sloot verbouwereerd de deur. Wat moest hij hier nou weer mee aan?

Daar ging zijn rustige avond met kaas en wijn, zijn mijmerij over wat hij met de vijfhonderd pietermannen ging doen. Hoe het ook zij; hij moest haar snel de deur uitwerken, hoe dan ook. Peer zette de muziek wat zachter en schonk een wijntje in voor Els.

"Jij woont best gezellig hier, Peer. Lekker knus hutje hoor en dat voor een verstokte vrijgezel."

"Fijn dat het je bevalt, Els."

Al zat Peer niet op dit onverwachte bezoek te wachten, hij vond het toch wel fijn dat hij eindelijk eens wat feedback over zijn huisje kreeg. Hij had het natuurlijk eigenhandig verbouwd en ingericht en naar zijn smaak was dat fantastisch gelukt, maar soms was het toch leuk om eens van een ander te horen dat hij het niet onverdienstelijk had gedaan. Daar had hij nog nooit bij stil gestaan en nu het zo ver was bekwam hem een gevoel van trots.

"Ga maar in mijn stoel zitten," zei Peer, die verbaasd naar zijn eigen woorden luisterde: zei hij dat nou echt?

Maar Els zei niets en ging met haar wijntje vlakbij de kachel op de grond zitten.

"Peer, ga zitten en luister," zei ze, waarna ze een grote slok nam, "Peer, belof me dat je niet boos op me zal worden, ja? Want ik ben een beetje stout geweest."

'Jezus,' dacht Peer, 'Die heeft al veel meer op dan ik dacht.'

Els zette haar glas neer en kwam op haar knieën tussen de benen van Peer zitten en keek hem recht aan, waardoor Peer zich hoogst ongemakkelijk voelde.

"Eigenlijk ben ik een heel stout meisje dat straf verdient, Peer, hele harde straf."

Peer keek haar aan alsof hij water zag branden, waar ging dit toe leiden? En zag hij nou een traan over haar wang rollen?

Els legde haar handen op de benen van Peer en wreef zachtjes over zijn bovenbenen.

"Ik heb je belazerd, Peer, en het spijt mij enorm."

Het stormde ondertussen behoorlijk in het hoofd van Peer. 'Belazerd? Zij? Waarmee dan?'

"Oh Peer, ik ben zo fout bezig geweest en ik durf het eigenlijk niet eens aan je te vertellen."

Nu stroomden de waterlanders echt over haar wangen.

Godverdomme, hier zat Peer zó niet op te wachten. Zijn hele leven ging hij het vrouwvolk krampachtig uit de weg, door verlegenheid en desinteresse. Hij kon zichzelf al niet eens een houding geven als hij werd aangesproken door een vrouw.

En nu dit: meteen de hoofdprijs; een bezwipst wijf, jankend aan zijn voeten. Van alle scenario's die hij in zijn hoofd ooit over vrouwen had gehad, zat deze er in ieder geval niet bij. Niet echt een visioen om opgewonden van te raken.

Els keek met een betrand gezicht op naar Peer.

"Wil je me beloven dat je me niet aangeeft bij de politie, Peer?" zei ze smekend.

“Als jij nu eerst eens even gaat vertellen wat er aan de hand is allemaal, want ik word er ondertussen een beetje gestoord van. En nee, ik kan me in de verste verte niet voorstellen waarom ik jou zou moeten aangeven, dus brandt maar los.”

“Je hebt geen vijfhonderd euro gewonnen, Peer.”

‘Wat?!’ dacht Peer, ‘Geen prijs? Had ze nou net gedaan alsof ik een prijs had gewonnen om op die manier hier een wijntje te kunnen komen drinken? Word ik nou werkelijk als hoer gebruikt, of wil die trut haar geld ineens terug? Nou, dat kan ze mooi vergeten. Ze mag haar fles wijn meenemen en opsodemieten!’

“Peer,” zei ze heel zachtjes, “Je hebt de jackpot gewonnen, zesentwintig miljoen euro...”

Hoofdstuk 8

Peer schrok wakker van geluiden die hij niet thuis kon brengen. Het was nog schemerig en halfdronken keek hij om zich heen. Els stond in haar string de rest van haar kleren bij elkaar te graaien.

“Mag ik je tandenborstel even lenen?” vroeg Els.

“Wat ga je doen dan?” vroeg Peer slaperig.

“Wat ga je doen? Het is zaterdag, Peer, dan werk ik meestal. En aangezien *ik* niet de jackpot heb gewonnen, zal ik dat vandaag ook weer moeten doen.”

Terwijl Els haar tanden stond te poetsen en neuriënd door de kamer liep, kwam Peer langzaam tot het besef dat hij nog in zijn blote kont in bed lag. Nu lag hij dat altijd al, maar dan was er geen vrouw bij. Els liep dan wel ongegeneerd met haar blote borsten door de kamer te paraderen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was; Peer was niet zo vrij op dat punt. Dat hoefde ook niet, want het was nog nooit aan de orde geweest. Hij kon ook geen kant op, daar de bovenruimte één geheel was. Van de drie kleine slaapkamertjes die het ooit waren geweest had Peer één grote ruimte gemaakt. Dat leek hem wel handig, maar toen wist hij nog niet dat het zou kunnen gebeuren dat Els hier bijna poedelnaakt door zijn slaapkamer zou lopen. Daar kwam nog bij dat hij ondertussen een erectie van heb ik jou daar kreeg door de aanblik van Els' blanke huid.

“Wees eens lief, Peer: maak effe een bakkie pleur voor me, voordat ik de deur uit ga.”

Maar Peer peinsde er niet over om met een harde tampeloeres voor haar ogen zijn nest uit te komen. Els keek naar de schuchtere Peer en zag wat er aan schortte. Ze liep kordaat terug naar het bed en trok het dekbed van Peer af.

“Zo Peer, ik zie dat ik niet genoeg mijn best heb gedaan vannacht,” zei ze, terwijl ze naar de knalharde piemel van Peer keek, “Wacht maar effe, dan zal ik het goedmaken. Ik hou niet van onafgemaakt werk.”

En ze begon Peer te pijpen dat het een lieve lust was. Eerst tergend langzaam en toen steeds sneller en sneller, tot Peer in een recordtempo in haar mond klaarkwam.

“Zo,” zei Els, nog nasmakkend, “Laat die koffie maar zitten; ik heb mijn ontbijt al op.”

Lachend schoot ze in haar kleren. Snel trok ze haar schoenen aan, gaf Peer een kus en vloog de trap af. Even later hoorde Peer de buitendeur dichtslaan.

Beduusd lag Peer na te genieten van deze ochtendtraktatie. Ze was dan wel niet knap in haar gezicht; haar wulpse lichaam compenseerde dat op alle fronten. Wat kon die griet seksen, zeg!

Zoals ze hem gisteravond helemaal gek had gekregen!

Eerst op de stoel, na haar biecht over het Staatslot en later nog een keer in bed. Hij dacht dat hij erin zou blijven bij zijn tweede orgasme. *‘Tering dat was nog eens een ontmaagding: drie keer seks in tien uur tijd!’*

Hij wist even niet waar hij nou meer opgewonden van was geworden: Els d'r kunsten, of de jackpot. *‘Jezus christus, zesentwintig miljoen! Wat kun je daar allemaal mee doen? En wat had Els met hem gedaan?’*

Peers gedachten gingen als een orkaan door zijn hoofd. Rijk was hij, stinkend rijk, en hij had seks gehad, echte seks. Niet dat eeuwig geruk onder de douche. Nee, echte seks, met een vrouw!

'En hoe nu verder?' dacht Peer. Hij had op een rustig weekend gerekend, maar nu had hij het plotsklaps drukker dan ooit te voren. Er moesten plannen gemaakt worden, heel veel plannen.

Jarenlang had hij hierover gedroomd: lekker mijmeren met een glaasje wijn. Honderdduizend scenario's had hij al bedacht, maar nu hij hem had, wist hij niet waar hij moest beginnen. Ach, tijd zat. Eén ding stond in ieder geval vast: naar die Schnabbel ging hij nooit meer terug! Hij had niet eens zin om het hem te gaan vertellen; hij kon barsten, met zijn vette pens! Al die Tarzan-vibrators, strapon, lovedolls, cockringen en penispompen ging hij zelf maar in dozen stoppen en versturen. Hij zag Peer in ieder geval niet meer. Aan de andere kant; hij wilde wel eens in die vette spekogen kijken als hij hem vertelde dat hij de jackpot had gewonnen... Misschien kreeg hij ter plekke een hartverzakking. Maar als hij Schnabbel vertelde over zijn prijs, dan wist in no time de hele wereld ervan, met alle gevolgen van dien. Hij wist dat natuurlijk niet uit eigen ervaring, maar hij had weleens gehoord dat winnaars van grote prijzen helemaal gek werden van alle aalmoeszoekers aan de deur. Telefoons die niet meer ophielden met rinkelen, omdat elk goed doel je wilde hebben voor sponsoring. Vrienden, heel veel vrienden, die ineens heel erg begaan waren met je. De ergste en gevaarlijkste waren wel al die lui die je probeerden op te lichten. Met hele mooie praatjes troggelden ze bakken met geld uit je zak die je nooit meer terug zag.

Dus, hoe euforisch hij ook was en hoe graag hij het ook van de daken wilde schreeuwen van geluk: hij moest het – voor zijn eigen bestwil – voor zich proberen te houden.

Dan zat hij nog wel met een klein probleempje: Els. Ging zij in de tussentijd niet de boel verstieren door lekker in de kiosk te staan snoeven dat ze vannacht met een miljonair in bed had gelegen?

'Godverdomme, meteen al problemen!'

Snel schoot Peer in zijn kleren, gooide wat water over zijn gezicht en trok zijn schoenen aan. Eerst maar even langs Els, als het al niet te laat was. De rest kwam later wel. Hij wilde hoe dan ook voorkomen dat iemand er iets van af wist. Als Els nou maar d'r bek had gehouden...

Na een kwartiertje lopen kwam Peer bij de kiosk aan, een beetje buiten adem, want hij had er flink de vaart ingezet, hopend dat hij nog niet te laat was.

"Ja?" zei Els op verbouwereerde toon, toen Peer het winkeltje binnen liep, "Ik snap heus wel dat ik verslavend ben, Peer, maar dat kan echt niet in de winkel hoor; de klanten kunnen dat niet aan, joh."

En ze lachte om haar eigen grap.

Peer, die haar niet begreep, stond haar maar een beetje wezenloos aan te kijken.

"Wat bedoel jij nou?" vroeg Peer, licht geïrriteerd.

"Ach, niks, joh. Elske-humor. Enne, niet zo sjaggo hè, anders bijt ik hem er de volgende keer vanaf!"

'De volgende keer?' dacht Peer, *'Nou, dat staat me wel aan. Niet dat ze hem eraf moest bijten, maar wel dat andere lekkers waar Els een meesteres in was.'*

"Nee, nee, nee, ik wilde alleen maar vragen of dit tussen ons kon blijven," zei hij.

"Joh, Peer, doe niet zo belachelijk! Ik bespreek heus mijn sekscapriolen niet met Jan en alleman, hoor."

"Nee, dat is niet wat ik bedoel. Ik bedoel dat ik een prijs heb gewonnen."

“Oooh, bedoel je dat! Nou, da’s pech dan; ik heb het al op Facebook gezet!” schaterde Els. Godgloeïende godver, daar ging zijn droom van een rustig leven! Hij zag in gedachten bij thuiskomst de hordes hebberige jakhalzen al hongerig voor zijn deur staan. Kwijlend kijkend of ze ook een graantje mee konden pikken van zijn prijs.

Els, die de teleurstelling in Peer zijn ogen zag, zei: “Rustig maar, Peer, het was maar een Elske. Natuurlijk heb ik het niemand verteld, daar heb ik toch helemaal geen tijd voor gehad, man.”

Peer kon een diepe zucht van verlichting niet tegenhouden.

“Maar ik wéét het wel,” zei Els op een hekserige manier, alsof ze Eucalypta was, en trok daarbij een smoelwerk waar Peer van in de lach schoot.

“Ik hoef mevrouw Els er toch niet aan te herinneren dat zij frauduleuze praktijken heeft uitgevoerd, hè?”

“Oké, jij wint. Ik weet alweer waar ik sta. Ik hou mijn smoel wel,” zei Els.

“Beloof het me, Els, en ik zal het goed met je maken, oké?”

“Geen probleem, joh. Als jij mij die vijfhonderd teruggeeft, zul je mij niet meer horen. My lips are sealed,” zei ze, waarbij ze een ritssluitingbeweging maakte voor haar mond.

“Dank je wel, Els. Je weet niet half hoe dankbaar ik je hiervoor ben. Heb je anders zin om een wijntje te doen vanavond bij mij thuis? Ik kan wat wel advies gebruiken nu en aangezien jij de enige bent die er vanaf weet, bespreek ik het liever met jou.”

“Nou, ik zou eigenlijk met de meiden naar de Hollandse Avond in het dorp gaan, Peer, maar ik denk er nog wel even over na. Eerst deze dag maar eens door zien te komen.”

“Oké, het heeft ook geen haast of zo, kijk maar. En mondje dicht hè? Alsjeblieft?”

“Dat zei je vanochtend ook niet, toen ik met je piemel aan het praten was, whahaha!”

Hoofdschuddend liep Peer naar buiten, achter hem begon Els te zingen: “Money, money, money, always funny, in the rich man’s world.”

Hoofdstuk 9

Met een heel wat opgeruimder gevoel liep Peer terug naar huis. Zeker weten deed je het natuurlijk nooit, maar op de één of andere manier vertrouwde hij Els wel. Of was hij nou een ongelooflijke naïeveling? Eén ding wist hij wel: hij moest scherp blijven, bedachtzaam op vreemde veranderingen. Ervaring met veel geld had hij niet, met de liefde al evenmin. Maar hoewel zijn opleiding niet meer inhield dan een diploma van de lagere tuinbouwschool, was hij zeker niet dom. Zin om te leren had hij nooit gehad en om te werken al helemaal niet. Eigenlijk was hij maar een luie donder, als je het goed beschouwde. Hij deed zijn werk puur en alleen om te overleven. Zolang hij nou maar teruggetrokken in zijn huisje naar muziek kon luisteren, met af en toe een wijntje, dan was Peer allang blij.

Niet gelukkig, maar blij. Blij zijn is net als seks: er zit een begin en een eind aan. Meer moest je niet van het leven verlangen. Geluk is maar een relatief begrip en ernaar verlangen, of er hard naar op zoek gaan, zal je nooit brengen wat je ervan verwachtte.

Ook Peer had een groot deel van zijn leven naar geluk gezocht en er nog meer van gedroomd. Een zware weg die nergens toe had geleid.

Nee, Peer wilde nu alleen maar blij zijn. Genot wilde Peer, volop genieten, maar gelukkig zijn? Nee, daar trapte Peer niet langer in.

Toen hij voorbij Restaurant Spoorloos liep, zag hij die vetklep van een Schnabbel alweer binnen zitten. Het zou hem niets verbazen als hij voor het ontbijt lekker aan de friet met mayonaise zat. Gadverdamme, hij moest er niet aan denken. Hoewel het pas half tien was, had Peer ondertussen ook al aardig trek. *‘Dat kwam natuurlijk door de seks,’* dacht Peer met een grote grijns. Zou hij...? Ach, wat kon hem het hem verdomme! Peer stapte naar binnen. Een tafeltje of twee bij Schnabbel vandaan plofte Peer neer. Schnabbel keek hem aan met samengeknepen oogjes alsof hij wilde zeggen: “Als jij hier de rekening kan betalen, dan geef ik jou veel te veel loon, vriend.”

Maar hij zei niets, bang dat zijn vette muil iets zou missen. Een alleraardigst meisje kwam de bestelling opnemen bij Peer. Hij bestelde een visplateau met zalm en toast en dergelijke. “En doe maar een lekker flesje champagne,” riep hij goed hoorbaar, toen het meisje zich net had omgedraaid. Schnabbel keek hem aan alsof Peer het laatste frietje van zijn bord wilde stelen.

“Wat zit je nou te kijken, man? Dat doe ik elke zaterdagochtend, hoor: even wakker worden met een champie. Problemen mee?”

Schnabbel ontplofte zowat; zijn dikke obesitaskop werd roder en roder.

“Zeg, Vrolijk, waar haal jij ineens het lef vandaan om hier mijn eetlust te gaan zitten bederven?”

Maar Peer had geen tijd om antwoord te geven: de heerlijke zalm en champagne werden geserveerd.

Schnabbel totaal negerend, genoot Peer met volle teugen van het luxe ontbijt. Hij schonk het glas vol, nipte even en knikte daarna goedkeurend, alsof hij een echte kenner was.

“Kan ik de heer Schnabbel ook verblijden met een glaasje bubbels, of past dat niet in uw dieet?”

Grijnzend keek Peer naar Schnabbel, die ondertussen uit zijn vel leek te springen van nijd. Woest stond hij op, gooide het servet op tafel en stampte op Peer zijn tafel af.

“Als jij nog voor mij wil blijven werken, dan zou ik mij maar een andere houding aanmeten, jongen! Maandagochtend acht uur op mijn kantoor!”

Het was geenszins een vraag, het was niet minder dan een bevel. Daar was Schnabbel goed in: bevelen blèren en zelf geen zak uitvoeren.

“Nou, dat wil ik niet en dat gaat niet meer gebeuren ook,” zei Peer, terwijl hij het glas hief.

“Wat?! Hoe bedoel je? Het was geen vraag, Peer! Acht uur melden, ja, anders blijf je maar weg!” brieste Schnabbel, nog steeds in de veronderstelling dat hij de dienst uitmaakte.

Langzaam stond Peer op, keek Schnabbel recht in de ogen en zei: “Je kan de tyfus krijgen

met je vieze speelgoedwinkeltje, Schnabbel! Ik kom nooit, maar dan ook nooit, meer!

Begrepen, dikke, vieze pad? Je gaat voortaan maar tegen die neukpoppen van je aan zitten smakken, maar mijn leven ga jij niet verder bederven!”

Peer ging weer zitten en nam nog maar eens een slok.

“Echt niet een glaasje?” vroeg Peer sarcastisch, maar Schnabbel negeerde die vraag. Met samengeknepen lippen siste hij tegen Peer: “Of je hebt een prijsje in de Staats gewonnen, misschien een klein erfenisje binnengesleept, of een tas met geld gevonden die niet van jou is, maar vroeg of laat is ook dat geld op, Vrolijk. Eens kijken of je dan nog zo’n grote muil hebt, als je jankend om je baantje terug komt smeken!”

Bruusk draaide Schnabbel zich om en zonder op antwoord te wachten beende hij waggelend naar de uitgang. Net toen hij met de deur in zijn hand stond, riep Peer naar hem: “Hé, Schnabbel!”

Peer hief zijn glas, “De groeten aan je voorbindpiemels!”

Met een klap sloeg de deur van Spoorloos dicht.

“Tot nooit!” proostte Peer. Het meisje van de bediening stond achter de toonbank, met haar armen over elkaar, te glimlachen.

“Dat heb je lekker voor elkaar.”

“Ja. Sorry dat ik uw beste klant de deur heb uitgejaagd,” zei Peer, “Maar ik ben zó klaar met die vent!”

Het meisje schoot in de lach.

“Ik ben blij dat hij opgerot is, die ouwe viespuik! Is verder alles naar wens?” vroeg ze stralend.

“Ja, nu zeker!” lachte Peer.

Hij had in tijden niet zo genoten. De zalm was heerlijk, de champagne ging wel, maar het feit dat er een fles decadent op tafel stond maakte hem gelukkig. Het leukste vond Peer toch wel dat de rollen omgedraaid waren. Oh, wat zat die Schnabbel dichtbij de waarheid met zijn ‘prijsje’.

‘Een prijs, vetnek, een hele dikke prijs!’

Toen de fles leeg was, rekende Peer af en gaf een ruime fooi. Goedgemutst ging hij terug naar huis. Misschien ging hij nog wel even een uurtje pitten. Misschien ook niet, wie deed hem wat? Vanaf nu gingen er alleen nog maar leuke dingen gedaan worden. Nu ging *hij* eens bepalen wat wel en wat niet gebeurde. Een heerlijk vooruitzicht. Het was het gevoel dat hij ook had gehad toen hij voor het eerst in de noodwoning van opa Gort trok. Alleen was de zak met geld nu ongelooflijk veel groter. Geld, waar hij vrijheid en rust mee ging kopen en nog een heleboel meer!

Hoofdstuk 10

Nadat Peer zich geschoren en gedoucht had, ging hij koffie zetten. Die champagne had er toch meer ingehakt dan hem lief was. Hij dronk nooit alcoholistische drank overdag, maar deze gelegenheid had hij voor geen goud willen missen. Het smoelwerk van die Schnabbel toen hij champagne bestelde: onbetaalbaar!

Terwijl de 'Vier letzte Lieder' van Strauss de kamer vulde, zette Peer zich aan de kleine eettafel met pen, papier en koffie. Er moesten plannen gemaakt worden. Allereerst moest dat lot natuurlijk verzilverd worden, iets waar hij Els voor nodig had.

Hij schrok zich lam van de harde paukslag die uit zijn boxen kwam denderen. Eerst ruim vijf minuten kabbelende viooltjes en dan ineens 'KABOEM'! Normaliter was hij hier wel op bedacht, maar hij zat heel ergens anders met zijn gedachten.

Goed, een To-Do-List dus:

- * Zijn rijbewijs halen.
- * Een auto kopen
- * Een computer aanschaffen, met bijbehorende cursus.
- * De oude Marantz geluidsinstallatie vervangen voor het beste van het beste.
- * Een mobiele telefoon.
- * En een bezoekje aan de diverse platenwinkels, die hij een heel goed jaar ging bezorgen.

Heerlijk leek hem dat; om gewoon maar te pakken wat je mooi vond, zonder te hoeven nadenken of je niet in de knoei kwam. Hoe vaak had hij wel niet staan te dubben met twee cd's in zijn hand? Dat hij beiden mee naar huis wilde nemen, maar er slechts één ervan in het armzalige budget paste? Hij werd dan genoodzaakt om maar weer een maand te wachten, maar dan was er wel weer iets anders uitgekomen. En zo liep je altijd achter de feiten aan.

Maar Peer kon nu een mooie inhaalslag maken.

Een ander huis natuurlijk. Nou ja, meer een andere plek. Het huisje van opa Gort beviel hem op zich uitstekend, maar de plaats waar het stond had wel ruimte voor verbetering. Het kon natuurlijk niet, maar als ze het huis konden verplaatsen naar een mooi en stil plekje ergens aan het water, zou Peer dik tevreden zijn. *'Ophouden Peer,'* sprak hij tot zichzelf, *'Je kunt wel twintig van deze huisjes waar dan ook neer laten zetten. We moeten groot denken.'*

Hij had wel eens in een blaadje zitten snuffelen dat in de wachtkamer lag bij de tandarts. Zo'n blad met van alles erin dat alleen was weggelegd voor de rijken der aarde, in ieder geval niet voor de patiënten van deze tandarts. Veel te dure boten, onbetaalbare auto's, droomhuizen met interieurs waar je amper in durfde te bewegen.

Maar daar had hij ook een keer een advertentie gezien, met foto's, voor op maat gemaakte blokhut-huizen. Van die stoere blokhutten met dikke palen en balken. Ja, dat leek hem wel wat. Daar kon je fantasie aardig op loslaten.

Dus; nummers zeven en acht op de lijst, even langs de tandarts voor dat magazine en een mooie plek uitzoeken waar je zoiets mocht bouwen. Het liefst direct aan het water, in een zo'n natuurlijk mogelijke omgeving. Ver weg van alle mogelijke vormen van geluidsoverlast. Geen trein, autoweg of kinderdagverblijf in de buurt. Rust wilde hij, stilte. *'Nou, dat kon nog weleens een hele dobber worden,'* dacht Peer. Hier in de buurt ging dat zeker niet lukken. Niet dat het erg was; hij had niet echt een band met de plaats waar hij nu woonde.

En op zich hoefde hij het huisje van opa Gort niet van de hand te doen. Hij kon het er gewoon bij houden als hij dat zou willen. Ach, dat was van later zorg. Eerst maar eens aan de lijst beginnen, dat zou al druk zat worden. Het moest niet op werken gaan lijken, geen stress meer voor Peer!

Zijn rijbewijs wilde Peer in een intensieve cursus gaan halen, ervaring had hij zat na jarenlang met de tractor van hot naar her gereden te hebben bij zijn vorige baas. Dat moest wel binnen een week of drie geregeld kunnen zijn. Het had hem nooit geïnteresseerd, daar hij toch geen geld voor een auto had. Zijn werk was altijd op redelijke loop- of fietsafstand geweest en als hij naar de stad wilde, ging hij met de bus, die praktisch voor de deur stopte. Maar nu ging me er toch een vette bak komen! Hij wist nog niet wat, maar wel zo'n wagen dat de pomphouder je, als je kwam tanken, met rozenblaadjes en alle egards ontving. Moest geen probleem zijn met zoveel geld.

Een computer moest ook niet al te veel problemen geven. Zelf had hij er nooit een gehad, maar bij Schnabbel zat hij vaak genoeg achter dat ding om niet geheel digibeet te zijn. Gewoon een dikke laptop aanschaffen en een inhaalslag maken. Meer dan een beetje surfen zou het toch niet worden.

Mobiele telefoon, hoe moeilijk kon dat zijn?

De nieuwe geluidsinstallatie was ook al geen punt van discussie. Hij had al vaak genoeg staan kwijlen bij de audiozaak in Haarlem, vlakbij de Groenmarkt. *'Later, als ik groot ben, koop ik die,'* was dan altijd de gedachte. Maar wie kan er nou in godsnaam een geluidsinstallatie van bijna twintigduizend euro betalen?

"Nou, ik!" schreeuwde Peer door de huiskamer. Misschien wel een mooi idee voor het nieuwe huis: een muziekkamer. Een ruime kamer met goede akoestiek; twee zeer comfortabele stoelen, natuurlijk een open haard, waar je lekker in kon wegdromen en een muziekinstallatie die bij de grootste muziekliefhebber het kwijl uit zijn bek deed lopen. Een wandkast tjokvol prachtige werken van de grote meesters. Voor de rest helemaal niets, dat zou mooi zijn. Optimaal genieten van een meesterwerk zonder ook maar iets van bijgeluid. Peer werd er nu al enthousiast van.

Hij scheurde de To-Do-List van het schrijfblok, prikte hem vast aan de wand en begon op een nieuw vel te tekenen. Het enige waar hij vroeger op school goed in was geweest: tekenen. Niet echt iets waar je wat aan had later in de maatschappij, of je moest architectuur ambiëren. Maar daar hoorden wel iets meer vakken bij en die waren niet weggelegd voor Peer. Alleen met een goed cijfer voor vrij tekenen kwam je nergens. Kunst kon je het ook al niet noemen, een boom leek een boom, een huis een huis en een brug een brug. Leuke tekeningen, maar het was het allemaal net niet. Meester Colijn had nog wel heel erg zijn best gedaan om Peer te stimuleren. Om te kijken of hij hem de één of andere kant op kon laten gaan, aangezien hij genoeg kwaliteit zag in Peer zijn tekenwerk. Maar Peer vond het wel goed zo. Als hij al ooit iets in zijn leven had geambieerd, dan was het om dirigent te worden van een groot orkest, maar Peer wist zelf ook wel dat die lat mijlen te hoog lag. Al was hij ervan overtuigd dat hij de 'Lieutenant Kije' van Sergei Prokofiev moeiteloos kon dirigeren. Zo waren er nog wel meer werken die Peer van A tot Z in zijn hoofd had zitten. De 'Carmina Burana' van Carl Orff zou hij met zijn ogen dicht nog wel kunnen. Sterker nog, hij

had hem – in gedachten – vuriger en passioneler uitgevoerd dan de laatste slappe uitvoering die hij gezien had in het Concertgebouw in Amsterdam.

Het was alweer ruim een jaar geleden, maar hij had er nu nog steeds spijt van. Met geld dat hij eigenlijk niet kon missen had hij de grote reis naar Amsterdam gemaakt, wat op zich al een hele belevenis was. Voor veel te veel geld had hij een kaartje eerste rang gekocht, om vervolgens een uitvoering te horen waar alle passie uit was verdwenen. Hij had die dirigent wel voor zijn kloten willen schoppen: “Hier pak aan! En nou opzouten, slappe zak!”

Om vervolgens het dirigeerstokje over te pakken zodat hij kon laten horen hoe het wél moest. Hij zou een staande ovatie van het publiek, dat bijna in slaap was gesukkeld, ontvangen. De bassen zouden hem een goedkeurend knikje geven. De violisten kregen weer een bescheiden lach op hun gezicht terug. De paukenist stak joviaal zijn duim op. Het dameskoor applaudisseerde zachtjes, de fluitiste wierp een handkusje toe en de eerste violiste fluisterde zachtjes in zijn oor dat hij straks onfatsoenlijk bruut oraal genomen ging worden. De countertenor knipoogde op een manier die impliceerde dat hij dat ook wel wilde doen.

Dat was het moment geweest dat Peer wakker schoot, in de trein op weg naar huis van een teleurstellend concert waar hij zo naar had uitgekeken en dat hem zeker drie maanden verplichtte om superzuinig te zijn met zijn geld.

Rokend en koffie drinkend ging Peer verwoed door met tekenen en na een tijdje had hij al een aardig houten chalet op papier staan. Dit ging een droomhuis worden, dat wist Peer wel zeker. Eenvoudig, niet te gek, maar een lust om in te wonen. Hij zag zichzelf nu al zitten op de houten veranda in een schommelstoel, turend over een meer of zo. Wijntje erbij, wachtend tot de zon onder ging, om vervolgens te genieten van de sterrenhemel. In de verte klonk een uil, “oehoe”...

Hoofdstuk 11

Het was warm en druk in café 'Malle Babbe'. Het rook naar goedkoop parfum en zweet, wat maar half door de sigarettenrook gemaskeerd werd. Op het biljart stond één of andere Sjonnie verschrikkelijk zijn best te doen om een nummer van André Hazes te verkrachten, wat hem goed afging. De imitatie was aan het begin van het nummer al geen feest, maar toen er halverwege het nummer een bassbeat onder kwam waar de glazen op de tafeltjes van stonden te trillen, werd het pas echt zeuren.

Els stond het sneue spul een beetje geërgerd gade te slaan in de hoek van de bar. Blijkbaar was ze de enige die er geen lol in had die avond. Samen met de tweelingzussen Debbie en Margie was ze, zwaar opgetut en uitgelaten, op weg gegaan naar het café. Een Hollandse avond gaf altijd wel weer de nodige hilariteit, en hoewel het haar muziek niet was, kon ze er meestal wel van genieten. Een beetje prietpraat hier, een beetje dansen met die en ondertussen het record wijndrinken verbeteren.

Over het algemeen had ze het altijd wel naar haar zin met de tweeling, maar vanavond zat ze heel ergens anders met haar gedachten. Stilletjes zat ze aan bar te nippen van haar wijntje, niet in de stemming om gek te doen. Geen zin om met de gezusters mee te doen en de kerels het hoofd op hol te jagen. Normaal was dat toch één van haar favoriete bezigheden. Ze stond erom bekend: Els, de koude vulkaan. Ze vond het heerlijk om bepaalde kerels op te naaien. Beetje sjansen, beetje dansen, net doen of ze zeer geïnteresseerd was in zijn domme gelul. Beetje erotisch dansen, samen wijntje doen en dan haar hand net iets te ver op zijn been leggen, net zolang tot hij met een erectie liep en niet meer met goed fatsoen in de hal kon draaien.

En dat was dan het punt van afscheid, elke keer traptten ze er weer in, die sukkels. Er waren er maar weinig bij die het verder hadden geschopt bij Els. Ze vond de meeste kerels maar slappe hap; duf en sneu. Leuk om in de pis te nemen, maar verder hoefde het eigenlijk niet. De enkele keer dat er wel een kerel was doorgegaan naar de volgende ronde, was ze meestal dronken geweest en had ze hen, na tegenvallende prestaties, nog diep in de nacht het huis uit geflikkerd. "Ga eerst maar leren likken, lul!" had ze hen nageschreeuwd. Nee, kerels waren tot nu toe geen succes geweest bij Els. Als ze behoefte had aan echte seks kon ze altijd bij de tweeling aankloppen. Die twee waren zo geil als keukenzeil en konden je laten komen als een tsunami. Wreed, verwoestend en het ging maar door, tot je er bijna onder bezweek: goddelijk.

Els had al heel wat hete nachten beleefd met die twee, in het appartement van de gezusters. Debbie en Margie waren, na het vliegtuigongeluk van vijftien jaar geleden waarbij hun beide ouders waren omgekomen, bij elkaar blijven wonen. Op een loodgieter na was er nog nooit een kerel bij ze binnen geweest. Ze konden, net als Els, de boel flink opnaaien wat kerels betreft, maar daar bleef het dan ook altijd bij.

Ze sliepen naast elkaar, ze gingen samen in bad, samen uit, alles met zijn tweeën. Alleen Els was, als welkome afwisseling, een graag geziene gast bij de tweeling. En Els liet zich graag misbruiken door de geile zusters. In tegenstelling tot mannen, vond ze vrouwen niet stinken, de heerlijke sappen, het gladde lijf; verzot was ze erop geworden. Toch beschouwde Els zichzelf niet als lesbisch. De seks vond ze heerlijk, ze hadden altijd veel lol met elkaar en met alle spullen die er tegenwoordig te koop waren, hoefde je echt geen lul te missen, dat was het ook niet. Maar wat het wel was wist Els ook niet. Liefde misschien?

Intimiteit had ze genoeg, maar hield ze van Debbie? Of van Margie? Op beide was ze verkikkerd, maar dat was puur seksueel. Houden van, dat was weer heel iets anders.

En nu zat ze met Peer in haar hoofd, eigenlijk de hele dag al. Hoe vreemd ook, ze had genoten van de seks met Peer. Een glimlach gleed om haar mond. Peer nog maagd, hoe aandoenlijk was dat? Misschien kwam het daar wel door, dat Peer nog niet bezoedeld was door tientallen vrouwen, zoals de meeste kerels. Hoe knullig, maar lief, had hij zitten frunniken aan haar lichaam vannacht. Alsof hij op ontdekkingsreis was, zij vond het allemaal oké.

“Voel maar, ruik maar, proef maar waar je wil.”

Heel relaxed had zij Peers hoofd gepakt en tussen haar benen geleid. Zonder verdere uitleg begon Peer haar te likken als een natuurtalent. Of het nu door de stoppelbaard van Peer kwam, of door zijn enthousiaster wordende gehijg, al snel kwam ze kreunend klaar, waarbij ze haar dijen zo hard dicht kneep om zijn hoofd dat hij wel blauw moest aanlopen. Hij had echter geen krimp gegeven.

Eenmaal weer ontspannen kwam Peer naast haar liggen en zei dat hij nog nooit zoiets lekkers had meegemaakt, de schat. De onnozele sul wist echt niet wat er te koop was in de wereld. Niet dat zij nu zo wereldwijs was, maar Peer was wel echt een zonderlinge, teruggetrokken jongen, voor zover Els hem kende.

Niet echt spraakzaam of uitbundig, altijd rustig en bedaard. Je zag hem niet in de kerk of de kroeg, een beetje een kluizenaar was het.

Terwijl het zoveelste kutnummer met een erbarmelijke skihut-dreun eronder door de zaal heen galmde, kwam Debbie op haar aflopen.

“Moet jij ongesteld worden of zo? Of zijn de batterijtjes van je kwarteleitjes leeg?” vroeg ze met een lach, “We zijn die zanger aan het opgeilen. Nog heel even en hij staat met een natte plek in zijn broek op het podium. Waar heb jij last van dan? Je kijkt alsof er een boer in je bek heeft geniest.”

“Ach,” zei Els, “Laat mij maar effe, joh. Ik ben gewoon niet zo in de stemming vandaag. Ga jij die sneue lul nou maar voor schut zetten, dan lach ik hem wel uit.”

“Zal ik je anders effe opvrolijken?” vroeg Debbie, met een geile twinkeling in haar ogen. Haar hand wreef al over de flamoos van Els.

“Nee,” zei Els, “Daar ben ik ook niet voor in the mood.”

Zachtjes duwde ze de hand van Debbie uit haar kruis.

“Ik denk dat ik maar naar huis ga. Feesten jullie maar lekker door met die schreeuwlelijk, ik drink mijn wijntje leeg and I’m off.”

Met een gemaakt pruillipje liep Debbie terug naar haar zus en de liedjesverkrachter, om hem nog verder over zijn theewater heen te laten komen. Dat ging weer fout aflopen natuurlijk, dat kon je met een gerust hart aan de gezusters overlaten.

Els rekende haar bonnetje af en zocht zich een weg naar de uitgang. Ze trok haar jas aan en zwaaide nog even naar de tweeling, die de foute zanger al bijna in extase hadden; ze zagen Els niet.

Buiten was het heerlijk koel en donker. Na nog geen twee minuten lopen waren de weerzinwekende klanken uit het cafe verdwenen en Els bleef even staan om van de rust te genieten. Ze stak een klein sigaartje op, inhaleerde diep en blies de rook de avondlucht in, waar het zich rustig over het bollenveld verspreidde en daarna in niets opging.

Wat was ze toch eigenlijk een kutwif, met haar stomme actie met dat lot van Peer.

In eerste instantie was ze geschrokken toen ze het lot onder de scan had gehouden en zag dat hij jackpot had. Een fractie van een seconde keek ze naar Peer die één of ander blad zat te bekijken en had ze besloten het erop te wagen. Hij was blij met zijn prijs van vijfhonderd euro en zij ging straks, als Peer weg was, nog eens goed naar het lot kijken. Als ze zich vergist had kon het haar hooguit de vijfhonderd euro kosten die ze uit haar eigen knip had gehaald, die ze toevallig die ochtend had gepind voor het wisselgeld en andere zaken. Toen Peer blij en tevreden was vertrokken had ze de winkel op slot gedaan en het lot opnieuw onder de scan gedaan. *'Sjzus, hij heeft echt jackpot, nee, ik heb jackpot!'*

Eindelijk zou ze kunnen kappen met die klotekiosk, die haar weliswaar jaren uit de armoe had gehouden, maar die haar ook nooit een toefje slagroom op de taart had opgeleverd. Nooit geweest ook. Opgewonden trilden de handen van Els. Oh, wat was dit fout! Ze voelde zich een crimineel van de bovenste plank en het angstzweet brak haar uit alleen al bij de gedachte dat het ooit uit zou kunnen komen. Kon het uitkomen? De zenuwen gierden door haar keel: ze moest drank hebben, nu! Dit was de kans der kansen, maar tegelijk voelde ze zich zo schuldig als wat. Niet zozeer tegenover Peer; het was meer de angst dat ze, als het op de één of andere manier zou uitkomen, natuurlijk in de bak zou belanden. Maar kon het uitkomen?

Gek werd ze van zichzelf. Het grote geld lonkte, maar ze dacht aan de lik. Moest ze terug gaan naar Peer en zeggen dat ze zich vergist had? Of zou ze de poen pakken en de pleiterik maken? Ver weg en nooit meer terugkomen. Zou ze met die wetenschap kunnen leven? Ze besloot het er op te wagen en stopte het lot veilig in haar tas. Ze deed de winkel dicht en ging naar huis.

Maar eenmaal thuis, na een wijntje of drie, kwam de vertwijfeling nog zwaarder terug. *'Ik ga hier nooit van mijn leven plezier van hebben,'* dacht Els, *'Wat ik ook doe, ik ga er gigantisch spijt van krijgen. Als ik het hou, voel ik me bezwaard. Als ik het teruggeef, voel ik mij een stomkop. Maar de gedachte om achter de tralies te belanden staat me nog het meeste tegen. Godverdomme, dat lot gaat terug naar Peer, nu onmiddellijk.'*

Ze sprong onder de douche en kledde zich aan. Ze nam nog een grote slok wijn en ging naar Peer.

Het lot in haar tas, een goedmaakwijntje in haar hand, liep Els naar het kleine huisje van Peer. Nu maar hopen dat Peer het niet te zwaar zou opvatten. Ze had besloten het gewoon maar eerlijk op te biechten, wat de consequenties ook mochten zijn. Dan had ze maar niet zo stom en hebberig moeten zijn. Misschien, als ze aardig en eerlijk was nu, viel het wel mee.

Hoofdstuk 12

Els liep verder terug naar huis. Haar hakken tikten ritmisch door de vroege nacht, in haar hoofd zat een nummer van de Golden Earring: 'When the lady smiles'. Wat een prima ritme was dat om op te lopen.

Ze was blij dat Peer het zo goed had opgevat gisteravond. Het had heel vervelend voor haar kunnen aflopen, maar de combinatie hot dressed woman en een jackpot hadden Peer als warme was in haar handen gemaakt. Hoe knorrig hij ook meestal overkwam, Els kende hem nu als een zachtaardige jongen. Oh no.....Oh no.....Oh Noooooooooooooo.

Ze naderde Peers huisje en twijfelde of ze zou aanbellen. Misschien sliep hij allang, of was hij met het eerste het beste vliegtuig vertrokken naar Hawaï. Misschien was hij van blijdschap wel krankzinnig geworden. Je wist tenslotte maar nooit hoe iemand op zo'n grote geldprijs reageerde.

Als ze afging op alle verhalen, bracht het voor de meesten niet veel goeds. Scheidingen, verslavingen, schulden, met als eindresultaat de goot, als het al niet de bak was. Als je al niet met klein geld kon omgaan, ging het met het grote geld zeker niet lukken, al dachten ze juist van wel. Het duurde iets langer, maar de gevolgen waren des te groter. Desastreus vaak. Ach, het waren maar verhalen, persoonlijk kende ze niemand die zo'n grote prijs had gewonnen.

Ze had één keer meegemaakt dat er een vette prijs bij haar winkel was gewonnen. Twee-en-een-halve ton, door Wilbert van den Godenvlooi. De kaklul werd niet eens warm of koud van zo'n bedrag. Die was toen nog schathemeltjeriek, oud geld weliswaar, maar toch. Wat had ze hem uitgelachen toen de beurs een val van hier tot Jericho maakte en hij zo goed als platzak in een crisis was beland. Nog steeds arrogant, maar nu op de fiets in plaats van in zijn PC-hoerensloep. De duivel schijnt op de grote hoop, maar dat doet hij niet voor niets: daar is altijd een reden voor.

Ze stond bij Peer voor het huis, er brandde volop licht en er kwam muziek naar buiten. En niet zo'n beetje ook. *'Dat moet oorverdovend zijn binnen,'* dacht Els, *'Aanbellen heeft geeneens zin: niemand die dat hoort!'*

Ze zag Peer, ijverig gebogen over de tafel aan het werk. Af een toe ging zijn hand door de lucht, alsof hij aan het dirigeren was. Hij zat met zijn rug naar het raam, dus hij kon Els nooit zien. Wat zou ze doen? Keihard op het raam bonzen en dan haar tieten laten zien? Peer zou een rolberoerte krijgen. Of liep ze maar door naar huis?

Els twijfelde, aan de ene kant was ze blij dat Peer het zo sportief had opgenomen en er voor haar geen verdere consequenties waren. Aan de andere kant, nu wist ze dat hij stinkend rijk was, zij was de enige die het wist. En ze dacht wel te weten hoe ze Peer moest bespelen om een beetje mee te snoepen van zijn rijkdom. Hoe fout ook; het was niet illegaal.

Maar ze was ook nieuwsgierig naar Peer. Of kwam dat alleen omdat hij nu rijk was? Hoe dan ook; als zij niet, weliswaar met vertraging, oprecht was geweest, had hij ook met niets meer kunnen zitten dan vijfhonderd euro. Die moest ze overigens nog terug zien te beuren, maar ze wilde nog veel meer en dat ging ze krijgen ook.

Hoe of wat wist ze nog niet, maar als ze ergens aanspraak op wilde maken moest ze het nu doen en niet wachten tot één of andere mooie poppensnol er lucht van kreeg, want dan viste ze mooi achter het net.

Haar lichaam mocht dan wel strak en stevig zijn, voor de rest was ze geen schoonheid; met haar rode haar en sproetjes op haar gezicht. Dat wist ze zelf ook wel.

Al zeiden hele volksstammen dat ze zo'n vrolijk bekkie had, zelf stoorde ze zich enorm aan haar haakneus. Vroeger dacht ze altijd dat ze heks zou worden, nooit prinses. Je kunt een fantastische kont hebben, een paar prachttieten en, volgens Debbie, de heerlijkste kut van het westelijk halfmond, maar als je kop niet meewerkte, viel de rest zwaar in het niet. Een dom blondje met een slappe kont kwam je al snel voorbij. Barbies met een IQ van veertig hoefden alleen maar even geraffineerd met hun haren te wapperen om Els ver achter zich te laten.

Aan de andere kant: Peer had vanochtend zelf gevraagd of ze langs kwam vanavond en toen ze zei dat ze al wat had, leek hij teleurgesteld. *'We gaan ervoor, Els,'* sprak ze zichzelf toe, *'Of wilde je eeuwig in die kiosk blijven hangen? Dacht het niet hè?'*

Ze beukte op het raam.

Hoofdstuk 13

Peer keek tevreden naar zijn tekening van het nieuw te bouwen droomhuis. Een klein, lief huisje in een plus-vorm. Een driepuntshoekdak dat schuin opliep tot het middelpunt. Aan drie kanten een groot terras: oost, zuid en west. De noordkant was grotendeels dicht. Vanbinnen keek je tegen het dak met de balken aan. Er was een entree met toilet, een open keuken. Een slaapkamer met aangrenzend de badkamer. Dan een hele ruime woonkamer met een knots van een open haard. Alles in blokhuisstijl.

De kelder besloeg het gehele huis, plus de terrassen. Daar was dus nog meer ruimte dan bovengronds. Van buiten zag je enkel het lieve, houten huisje. In de kelder was een ruimte voor de wasmachine en ruimte voor de voorraad. Een fitnessruimte, twee kamers waar hij nog geen bestemming voor had – en een grote, ruime muziekkamer.

Er zou nog zat aan veranderd moeten worden, maar globaal ging dit het worden. Peers geluk. Hij pakte de tekening en prikte hem tegen de muur, naast de andere drie.

‘Dat waren acht welbestede uurtjes, Peer,’ sprak hij tot zichzelf, *‘Tijd voor een wijntje.’*

Hij schrok op van gebons op het raam en keek in het vrolijke smoelwerk van Els. Liet ze nou haar tieten zien? Ja, verdomd zeg, wat een mafkees! Lachend opende Peer de deur.

“Klop jij altijd zo aan?”

“Ik stond al een kwartier te bonzen, Peer, dus ik gooide de tieten maar in de strijd en toen had ik je aandacht. Vind je het niet vervelend dat ik nog zo laat aan kom zetten?”

“Ik weet niet eens hoe laat het is, maar kom binnen,” zei Peer, half schreeuwend.

Eenmaal binnen zette Peer de muziek zachter en Els schopte haar pumps uit.

“Daar kan toch geen mens fatsoenlijk op lopen, wat een kutdingen!”

“Waarom loop je er dan op?” vroeg Peer.

“Omdat meisjes er soms gewoon lekker uit willen zien, Peer, ook al doet dat een beetje pijn.”

“Nou, ik vond je stoere stappers een stuk leuker en volgens mij loopt dat ook een stuk comfortabeler. Maarre, wijntje?”

Terwijl Peer twee wijntjes inschonk stond Els naar de tekeningen te kijken.

“Dat lijkt wel zo’n huis uit dat blad van, eh, van die op maat gemaakte Log Homes. Heb je dat nagetekend?”

“Eigen ontwerp, Els, dat is in grote lijnen hoe mijn nieuwe huis eruit moet gaan zien.”

Haar mond viel open van verbazing.

“Dit heb jij uit je hoofd op tekening gezet? Ik snap niet alles, maar ik moet zeggen dat het een prachtwoninkje gaat worden.”

Peer legde uit, wijzend op de tekeningen, hoe het één en ander in elkaar zat. Hoe de terrassen in elkaar overliepen. Hoe de kelder van buitenaf gecamoufleerd was door grote rotsblokken, die doorliepen tot beneden in de tuin. Hoe de keuken, klein maar praktisch, in het geheel opging. En natuurlijk de muziekkamer. Vol enthousiasme vertelde Peer in geuren en kleuren hoe hij alles had bedacht. Het viel Els op dat Peer straalde terwijl hij zo vol overgave tekst en uitleg gaf.

“Jij had tekenaar moeten worden, Peer, je verbaast me zeer!”

“Ja, dat heb ik meer gehoord, maar zoveel stelt het niet voor, hoor,” zei Peer bescheiden, maar ondertussen gloeide hij van trots.

“Zeg, Els, kan ik een week van jouw diensten gebruik maken?”

Els spooog de slok wijn midden in het gezicht van Peer.

“Pardon?”

Ze keek daarbij alsof ze elk moment kon uithalen.

“Nee, nee, nee, zo bedoel ik het niet,” zei Peer lachend, terwijl hij zijn gezicht droogveegde, “Ik wilde vragen of jij mij wil helpen een aantal zaken te regelen deze week en dat hoeft niet voor niets uiteraard.”

“Tja,” zei Els, “Als je nou had gevraagd om je animeermeisje te zijn, had ik dat wel gratis gedaan. Maar als het zakelijk wordt, dan gaat dat je geld kosten, ja. Ik moet dus een week je chauffeur zijn?”

“Niet alleen dat, Els. Ik heb advies nodig en dat blad waar jij het over had uit je winkel.”

“Hmm, een hele week een uiterst sexy chauffeuse, een blad uit de winkel, mijn advies, ik denk dat je zomaar op vijfduizend euro uitkomt, Peer. En ik krijg nog vijfhonderd van je, dus dat is afgerond vijfduizend-vijfhonderd-vijfenvijftig eurootjes.”

“Tja, ik dacht wel dat die bladen duur waren, maar oké, deal.”

‘Hmm,’ dacht Els, ‘Als ik tien mille had gevraagd, had hij ook nog ja gezegd! Maar goed, niet gek voor een weekje werk.’

“En jij dan? Moet je niet naar die fijne Schnabbel toe maandag, om hem een schop in zijn kruis te geven? Of kun je niet zonder die fantastische baan?”

Peer vertelde lachend over het brunchincident van die ochtend. Hij maakte het verhaal nog iets mooier dan het in werkelijkheid was geweest. Ze lachten samen, dronken wijn en praatten door tot diep in de nacht, waarna ze – net als gisterenavond – weer samen in bed belandden, waar ze beiden op hadden gehoopt, zij het om verschillende redenen.

Niet dat Peer verliefd op Els was, zeker niet, maar wel op haar lichaam. Sjezus, wat had hij genoten van de heerlijke rondingen, haar stevige billen en borsten. En dan de geur van haar kut, onweerstaanbaar gewoon.

Hij had in eerste instantie niet geweten hoe te handelen, toen Els hem met zijn hoofd tussen haar benen duwde, maar toen hij het zachte, gladde vlees rook en er voorzichtig aan likte, kreeg hij de smaak te pakken. Hij wist niet of hij het goed deed, maar, afgaande op het kreunen en grommen van Els, nam hij maar aan dat het goed was. Zeker op het moment dat ze een orgasme kreeg en zijn kop er bijna vanaf kneep. *‘Christus, wat had dat wijf een kracht in haar dijen, zeg. Dat had een mooie dood geweest en dat voor de eerste keer!’*

Nou ja, eerste keer... Hij had weleens met Annelies van de Put lopen viezelevozen, maar hierbij vergeleken was dat niets. Dat was nog op de middelbare school geweest.

Peer had op een regenachtige woensdagmiddag bij Annelies gezeten. Boven, in haar kleine kamertje, dat behangen was met Kiss-posters, hadden ze huiswerk zitten maken. Ineens had Annelies gevraagd of ze zijn pik mocht zien. Annelies, die meer op een jongen leek, handelde daar ook naar. Geen omslachtig gedoe: uit die broek.

“Waarom?” had Peer gevraagd, die geenszins van plan was zijn broek uit te doen voor een meisje uit zijn klas.

“Nou, gewoon, ik ben al vijftien jaar en heb nog nooit een piemel vastgehouden. Ik wil weten hoe dat voelt. Dan mag jij aan mijn poesje zitten.” Prompt had ze haar broek omlaag getrokken. Schuchter en verlegen had ook Peer zijn broek laten zakken. Annelies had de pik van Peer met grote aandacht bestudeerd. Ze had ermee gespeeld, er eens aan getrokken – net zolang tot Peer een erectie had gekregen. Toen had ze hem in haar mond gestopt en was hem pijnlijk begonnen te pijpen. Het leek wel alsof ze er op beet, alsof hij zijn lul in een

kijkdoos met prikkeldraad had gestopt. Een teleurstellende ervaring.

Daarna had Peer een vinger bij haar erin mogen stoppen. Eentje maar, want ze was een beetje nauw, zei ze. Ja, en droog. Wat Peer ook had geprobeerd, het lukte niet echt. Tenslotte, met behulp van een beetje spuug van Annelies, was zijn vinger naar binnen gegaan. Het had wel lekker gevoeld, maar volgens Annelies bakte hij er niets van. Dan zat hij te hoog, dan weer niet diep genoeg, toen weer te diep. Dan moest hij zijn vinger iets krommen en dan weer sneller. Hij had er geen klote aan gevonden. Een vermoeiende bezigheid was het. Tenslotte had Annelies gewild dat Peer zijn pik er bij haar instopte. Hij werd gered door moeder van de Put, die naar boven kwam met thee en stroopwafels. Nog net op tijd hadden zij hun broeken weer aan gehad.

Geen succesvolle eerste keer. Toen Annelies later op school aan al haar vriendinnen vertelde dat hij er geen kaas van had gegeten en hij alom werd beschimpt, was hij er helemaal klaar mee. *'Bah, gemene kutgrieten!'* Als het zo moest, dan hoefde het van hem helemaal niet meer.

En zo was dat jaren gebleven.

Maar nu was daar Els. Els, die smaakte naar zware, rode wijn: krachtig op de tong, maar soepel aan de lip. Iets ziltigs, vermengd met kruiden die hij niet thuis kon brengen. Het rook goed en het smaakte nog beter. Vanavond wilde hij dat weer. Voorzichtig streelde hij haar buik en ging tergend langzaam met zijn hand naar beneden tot hij bij haar kruis was. Ze was al behoorlijk vochtig. Els kreunde zacht en deed haar benen iets uit elkaar. Dit ging weer een heerlijke nacht worden.

Eigenlijk was ze moe en wilde ze slapen. Maar het stormde nog steeds in haar hoofd. Duizend gedachtes waar ze niets mee kon, nog niet althans. Maar dit was een goed begin. Ze wist niet of Peer nou verliefd op haar was of dat het pure geiligheid was, maar de aantrekkingskracht was groot, dat was wel duidelijk. Daar kon zij prima gebruik van maken. Was dat verkeerd? Het zou wat! Als ze Peer voor zich kon winnen, was de kans groot dat ze met die suffe kiosk kon stoppen en genieten van al dat geld dat Peer binnenkort op zijn rekening zou hebben staan. Ze moest lief zijn, en geduldig. Dan kwam het misschien ook een beetje haar kant op. Hij had haar tenslotte ingehuurd voor advies. Over wat of waarvoor; ze had geen idee, maar het gaf haar straks wel de kans het één en ander haar eigen kant op te sturen. Noem het gemeen, zeg maar dat het doortrapt is, het kon haar niets schelen. Daarbij kwam dat ze Peer geen verkeerde gozer vond. Ze had in hele korte tijd gemerkt dat er veel meer achter die norske kop schuilging dan ze had gedacht. Hij wist heel veel van klassieke muziek en kon daar euforisch over vertellen. Die tekeningen hadden haar echt verbaasd, zo gedetailleerd en ook best wel haar smaak. Maar het vreemdste was nog wel: ze had echt genoten van de seks met Peer. Zijn ruwe bek, dat heerlijke borsthaar, niet te veel, niet te weinig maar precies goed. Een klein buikje en stevige benen. Zijn kont was hard en zijn pik leek wel van beton toen ze die eenmaal in knappe toestand had gekregen. Net iets te groot om hem helemaal in haar mond te nemen, maar daar ging ze aan werken.

Vreemd was het wel. Misschien was dit wel de eerste keer dat ze zich zo had laten gaan bij een kerel. Verbazend was ook, dat ze er in de ochtend nog gewoon naast lag. Meestal was ze of zelf al vertrokken, of had ze de tegenpartij het huis al uit geschopt. Maar nog nooit was ze naast een kerel wakker geworden.

Bij de gezusters trouwens ook niet; hoe heerlijk de avonden vol seks en gekkigheid ook